

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 28 СЕРПНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 35 VOL. CXV FRIDAY, AUGUST 28, 2009 No. 35

Незалежна Україна відзначила своє 18-річчя!

Всенародне свято відбулося у Києві

КИЇВ. – 24 серпня у Києві відбулася парада військ на честь 18-ої річниці Незалежности України. Під час паради Президент України – Верховний головнокомандувач Збройних Сил України Віктор Ющенко звернувся до українського народу з вітальним словом з нагоди свята.

Урочистим маршем Хрещатиком пройшли понад 3.5 тис. воїнів Збройних сил та інших військових формувань України, пролетіли 35 літаків, серед яких – бомбардувальники, винищувачі, штурмовики, бойові вертолети та гордість вітчизняного літакобудування – транспортна авіяція. Участь у параді взяли відмінники навчання, висококопрофесійні майстри військової справи та понад 500 осіб, нагороджених орденами і медалями. Також на параді були 18 військових оркестр. Командував парадою Командувач Сухопутних військ Збройних сил України генерал-лейтенант Іван Свида.

Кияни несуть найбільший в країні Державний прапор України в день святкування 18-ої річниці Незалежности України, у Києві, 24 серпня. Полотно прапора має 30 метрів завширшки і 45 метрів в довжину. Фото: УНІАН

На центральній вулиці столиці було представлено бойову техніку Сухопутних військ та Повітряних сил Збройних сил України, переважна більшість зразків якої модернізована на вітчизняних підприємствах. Показані озброєння та бойова техніка є унікальними за своїми тактичними та технічними характеристиками.

Серед почесних гостей паради були високі керівники держави та Збройних сил України, дипломати, громадські, релігійні та культурні діячі.

Військова парада стала звітом Збройних сил перед народом про постійну готовність зі зброєю в руках виступити на захист Батьківщини, її державних інтересів та суверенітету.

У період створення незалежної Української держави військові паради проводилися в Києві, на

(Закінчення на стор. 3)

Прапор України підняли на щоглі біля ратуші

Прапороносці на святі в Юніоні, Ню-Джерзі.

Левко Хмельковський

ЮНІОН, Ню-Джерзі. – З ініціятиви Українського Конґресового Комітету Америки 23 серпня, в будинку міської ради, відбулась урочистість, присвячена 18-ій річниці Незалежности України. До залі були внесені прапори США, України, ряду громадських організацій. Було виконано гимн США. Молитву виголосив настоятель Української католицької церкви Івана Хрестителя в Нюарку, Ню-Джерзі, о. Леонід Мальков.

Ведучим церемонії був Юрій Симчик, який у промові нагадав про традицію святкування в цій залі Дня Соборности України, яка згодом перейшла у відзначення Дня Незалежности.

Голова святкового комітету Томаш Пиз прочитав вітальну декларацію посадника міста Антоні Терези. Професор Ню-Йоркського університету Володимир Зарицький зробив доповідь, присвячену Україні.

На завершення о. Андрій Манько промовив вдячну молитву, і присутні услід за дітьми, які несли великий прапор України, стали перед міською радою. Під спільний спів гимну „Ще не вмерла Україна" на щоглу було піднято прапор України. На головних вулицях міста вже майоріли синьо-жовті

(Закінчення на стор. 9)

Прапор України було піднято на щоглі перед міською радою в Юніоні, Ню-Джерзі.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Відзначили день державного прапора

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко закликав громадян країни 23 серпня підняти в своїх оселях синьо-жовтий прапор, продемонструвавши єдність держави. Вперше цього року своїм указом Президент запровадив офіційну процедуру підняття Державного прапора. Її було здійснено перед будинком Верховної Ради України за участю усіх керівників держави, а також керівників судів, правоохоронних органів, урядовців, депутатів парляменту, представників столичної влади та громадських організацій. Заклик В. Ющенка підняти Державний прапор виконали передусім державні установи. *(Бі-Бі-Сі)*

Свято Незалежности об'єднало всі етнічні групи Криму

СИМФЕРОПІЛЬ. — 24 серпня в Симферополі біля пам'ятника Тарасові Шевченкові на святкове віче зібралося близько 200 осіб, серед яких були українці, кримські татари, росіяни, грузини та ін. Квіти до пам'ятника поклали представники патріотичних політичних партій та громадських організацій. Над площею майоріли державні прапори, прапори Української Народної партії, Конґресу Українських Націоналістів, Народного Руху України, національні прапори кримськотатарського народу. Виступили дитячі колективи з піснями, танцями та віршами Т. Шевченка. „День Незалежности України – це свято всіх народів Криму, для яких 1991 рік став також і роком звільнення від комуністичного режиму, що асоціювався з масовими депортаціями, етнічним геноцидом та політичними репресіями, – коментував вав подію голова Кримської організації Української Народної партії Олег Фомушкін. – Деякі кримські політики-українофоби намагалися зірвати це спільне свято всіх народів Криму. Проте свято відбулося, і для більшости росіян, українців та кримських татар Незалежна Україна стала синонімом етнічного відродження". *(„Майдан")*

Поховали загиблих гірників

ДОНЕЦЬК. — 23 серпня на шахті ім. Сергія Кірова стався вибух метано-повітряної суміші. На момент аварії в шахті перебував 141 гірник. У висліді загинули восьмеро гірників і 13 опинилися в лікарні з травмами різного ступеня тяжкости. 25 серпня у Макіївці Донецької области відбулися похорони гірників. Найстаршим був заступник начальника ділянки з видобутку вугілля – 1963 року народження, а наймолодшим – підземний гірник 1981 року народження. (*„День"*)

Відбудеться обговорення змін до Конституції

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко підписав указ про винесення на всенародне обговорення проєкту закону „Про внесення змін до Конституції України", запропонованого ним на розгляд Верховної Ради. В указі, оприлюдненому 25 серпня, наголошується, що всенародне обговорення має завершитися до 1 грудня. Виступаючи 24 серпня Майдані Незалежности у Києві, В. Ющенко підкреслив, що без конституційної реформи не можна провести якісні реформи в Україні. Президент виклав свою позицію щодо необхідности конституційних змін, у тому числі скасування депутатської недоторканости, і нагадав, що всі пропозиції викладені у законопроєкті, зареєстрованому у Верховній Раді у березні цього року. *(Радіо „Свобода")*

Ю. Тимошенко — проти другої державної мови

ЛЬВІВ. — Прем'єр-міністер Юлія Тимошенко заявила 20 серпня, виступаючи на Міжнародному конґресі українців, що не допустить закріплення за російською мовою статусу другої державної мови в Україні. Вона підкреслила, що в даний час в 81 відс. шкіл викладання ведеться українською мовою. „Сьогодні навіть ті політики, які заявляють про необхідність зробити російську мову другою державною, учать своїх дітей в українських школах, тому що це – майбутнє. Зараз українська мова стала „модною", запам'ятайте це слово. Зараз на ній всі прагнуть говорити. І ми не дамо навіть поставити питання про другу державну мову в Україні, до тих пір, поки я знаходжуся при владі", – сказала вона. (*„День")*

У Львові відбулися збори СКУ

ЛЬВІВ. — 20-21 серпня відбулися щорічні збори Світового Конгресу Українців (СКУ). У них взяли участь представники української діяспори з 30 країн світу. СКУ вже 42 роки представляє інтереси всієї української діяспори, яка налічує понад 20 млн. українців. „Сам факт проведення зборів СКУ в Україні дає можливість ознайомитися з діяльністю громадської структури українського закордоння, яке об'єднує одну з найбільших діяспор світу. Нам важливо, щоб ми дізналися більше про світове українство і його діяльність для розвитку нашої держави" – зазначила Ірина Ключковська, директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діяспорою Львівської Політехніки, який є співорганізатором зборів. 14 серпня Президент України Віктор Ющенко надіслав прем'єр-міністрові Юлії Тимошенко листа, в якому висловив стурбованість ситуацією в сфері зв'язків з українською діяспорою. Зокрема Президент розкритикував главу уряду за те, що Кабінет міністрів не фінансує державні програми з підтримки зв'язків з українською діяспорою. *(„Кореспондент")*

Зустрічі генерального секретаря СКУ

КИЇВ. — У кінці липня генеральний секретар Світового Конґресу Українців (СКУ) Стефан Романів мав у Києві офіційні зустрічі з віце-прем'єр-міністром України Григорієм Немирею та міністром освіти і науки України Іваном Вакарчуком. Під час зустрічі з Г. Немирею 24 липня розглянуто актуальні аспекти співпраці між Урядом України та СКУ у різних напрямках. Зокрема про утвердження української мови як державної, про міжнародний авторитет України, захист прав трудових еміґрантів та українців як етнічної меншини в Росії, проєкт Меморандуму про співпрацю між Міністерством закордонних справ України та СКУ, а також питання про спорудження меморіяльного пам'ятника жертвам Голодомору у Вашинґтоні. Під час зустрічі з міністром освіти і науки України І. Вакарчуком 31 липня обговорено ряд питань, що стосуються співробітництва у сферах освіти та української мови. Генеральний секретар СКУ поінформував, що 30 липня підписано Меморандум про співпрацю, у одному з пунктів якого йдеться про збереження та популяризацію української мови в Україні і в діяспорі. Разом з тим він порушив справу про християнське та національне виховання нового покоління українців та про можливості відкриття в Україні приватних конфесійних шкіл. Міністер освіти і науки сказав про готовність до такої співпраці та подав практичні поради щодо співробітництва з Міжнародною українською школою. У висліді обох зустрічей було відзначено наявність реальних можливостей України та СКУ для плідного співробітництва у майбутньому. (*СКУ)*

В. Ющенко знов закликає Медведєва до діялогу

ВЕЛИКІ СОРОЧИНЦІ, Полтавська область. — Президент Віктор Ющенко закликав свого Президента Росії Дмитра Медведєва активізуватиукраїнсько-російський діялог на найвищому рівні. „Вкотре я як Президент України звертаюся до Президента Росії, російської влади щодо активізації нашого діялогу, наших взаємин, щоб ці взаємини не політизувалися, як це трапилося кілька тижнів тому", – сказав 19 серпня В. Ющенко, перебуваючи у Великих Сорочинцях на Полтавщині. Він висловив жаль з приводу того, що візита Д. Медведєва до України кілька разів відкладалася з різних причин. В. Ющенко також висловився за активізацію праці на рівні міждержавної комісії президентів України і Росії. У нещодавньому зверненні до українського Президента Д. Медведєв звинуватив керівництво України в проведенні „антиросійського курсу" і в погіршенні взаємин між країнами. В. Ющенко у відповіді Д. Медведєву і у зверненні до українського народу заявив, що „дуже розчарований недружнім характером" листа. Д. Медведєва обрали президентом Росії в березні 2008 року, при цьому в статусі голови держави він ще не відвідував Україну. *(Радіо „Свобода")*

У Варшаві святкували День Незалежности України

ВАРШАВА.— У столиці Польщі 24 серпня відбулися урочисті заходи з нагоди святкування 18-ої річниці Незалежности України. Відбулися Служби Божі у православній та греко-католицькій церквах. Згодом дипломати Посольства України в Польщі та представники місцевої української громади поклали вінки до могил вояків та офіцерів Армії УНР на Вольському цвинтарі та пам'ятника Тарасові Шевченкові у центрі міста. Посол України в Польщі Олександер Моцик привітав всіх українців у Польщі з Днем Державного прапора та 18-ою річницею Незалежности України. *(„Майдан")*

Українці готові захищати незалежність

КИЇВ. — Більшість українців не лише підтримують незалежність країни, але й готові її захищати у разі зовнішньої військової загрози. Такі висліди соціологічного опитування, проведеного Центром Разумкова напередодні 18-ої річниці Незалежности України, які опублікував тижневик „Дзеркало тижня" 22-28 серпня. Якби референдум відбувався сьогодні, то незалежність країни підтримало б 52 відс. українців – стільки ж, скільки і в серпні минулого року. Проти незалежности проголосували б 25 відс. Решта 23 відс. – або не визначилися, або на референдум не пішли б. Прихильники незалежности становлять більшість в кожному реґіоні країни. На Заході їх 86 відс. проти 4 відс. тих, хто не підтримав би незалежність, у центрі – 52 відс. проти 25 відс., на сході – 41 відс. проти 35 відс., на півдні – 36 відс. проти 32 відс. Готовність захищати країну у разі військової небезпеки виявили 63 відс. громадян – від 65 відс. на заході (проти 18 відс., які не готові захищати) до 58 відс. на півдні (проти 20 відс.). При цьому до захисту країни готові 68-70 відс. українців віком 18-39 років. Опитано 2006 осіб старших 18 років у всіх реґіонах України. *(УНІАН)*

Уряд виділив 47 млн. грн. на розвиток зв'язків з українцями за кордоном

ЛЬВІВ. — Кабінет міністрів України на своєму засіданні 19 серпня виділив 47 млн. грн. з Стабілізаційного фонду на здійснення програм, спрямованих на розвиток зв'язків з українцями за кордоном. Про це 21 серпня повідомив у Львові під час річних загальних зборів Світового Конґресу Українців президент конґресу Євген Чолій. Так, для розпорядника Міністерства закордонних справ для програм підтримки зв'язків з українцями за кордоном виділено 15 млн. грн. Міністерству культури та туризму для заходів з встановлення культурних зв'язків – 20 млн. грн., міністерству освіти і науки – 5 млн. грн. Державному комітетові телебачення і радіомовлення для забезпечення програми „Українська книга" – 3 млн. грн. Державному комітетові України у справах національностей та релігій для встановлення зв'язків українців за кордоном з Україною – 4 млн. грн. Під час річних загальних зборів Світового Конґресу Українців Прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко повідомила, що уряд виділив на програми, спрямовані на розвиток зв'язків з українцями за кордоном таку ж суму коштів, як і в 2008 році. *(„День")*

З Днем Незалежности, дорогі українці!

Дорогі співвітчизники!

Сердечно вітаю вас із 18-ою річницею Незалежности України.

Ми маємо по праву пишатися кожним успіхом, досягнутим з дня відновлення незалежности України. Ми стверджуємося у світі як вільна і демократична держава з надзвичайно високим науковим і технологічним потенціялом, в якій живуть талановиті і працелюбні люди. Крок за кроком ми наближаємося до нашої мети – повноправного входження Українського народу до вільної европейської родини націй.

У цей святковий день я закликаю усіх нас до єдности, взаємної поваги і любови. Ми – різні, але ми єдині. Ми всі – українці, діти єдиної і соборної України, що постала з мрій наших предків. Нікому не вдавалося, і впевнений, не вдасться розділити наш народ. У єднанні навколо національної ідеї, визначальних національних цінностей і пріоритетів ми завжди успішно долатимемо будь-які кризи і виклики, здобуватимемо нові визначні перемоги і світове визнання.

Від зусиль кожного з нас залежать наш спільний успіх і наша доля. Бажаю всім злагоди й благополуччя, процвітання, миру й щастя.

З днем народження, Українська державо!

Віктор Ющенко,
Президент України

Шановні друзі!

Від імені українських дипломатів в Організації Об’єднаних Націй вітаю усіх з 18-ою річницею Незалежности України. В першу чергу, хочу висловити слова вдячности українській громаді у США за постійну важливу підтримку, яку відчуває з Вашого боку наша держава.

Усі великі успіхи нашої держави складаються з успіхів кожного небайдужого українця. Тож у день найважливішого свята України щиро покладаюся на успіх наших спільних дій і продовження активної співпраці, яка єднає нас.

Щиро дякую за вашу незмінну увагу до діяльности українських дипломатів в ООН, за дієву допомогу і за мудрі поради та думки.

Впевнений, що наша тісна взаємодія й надалі з успіхом сприятиме досягненню нашої спільної мети – щоразміцнішому утвердженню Української держави у світі.

Сердечно бажаю вам, дорогі друзі, щастя, радости і добра.

Слава Україні!

Юрій Сергеєв,
Посол, Постійний представник
України при ООН

Світовий Конґрес Українців щиро вітає єрархів і душпастирів українських Церков у всьому світі, Президента, Прем’єр-міністра, Голову Верховної Ради України, членів складових організацій Світового Конґресу Українців та громадських провідників, а також усіх українців в Україні та в діяспорі з найголовнішим національним святом українського народу - Днем Незалежности!

Законодавчо закріпивши вікові прагнення українського народу жити у самостійній суверенній державі, проголошення Акту незалежности України 24 серпня 1991 року стало визначною подією в історії Української держави та започаткувало новий етап у її розвитку.

Цього року все світове українство відзначає 18-ту річницю Незалежности України. Нам випала велика честь бути учасниками творення нової Української держави. Разом з тим це покладає на нас велику відповідальність перед прийдешніми поколіннями, а також перед тими, хто століттями боровся за право нашого народу бути господарями на своїй землі.

Протягом усієї своєї діяльности Світовий Конґрес Українців безперестанно і наполегливо робив усе можливе, щоб Україна стала вільною і самостійною, а від 1991 року – докладає зусиль до утвердження незалежної України.

Нехай же цей день надихає всіх українців світу на подальші добрі справи задля національного відродження та розбудови України.

Бажаємо усім міцного здоров’я, миру, злагоди та віри у краще майбутнє України і українського народу.

За Світовий Конґрес Українців:
Євген Чолій,
президент
Стефан Романів,
генеральний секретар

Всенародне...

(Закінчення зі стор. 1)

Софіївському майдані. 90 років тому в Києві відбулася парада на честь Злуки Західньо-Української Народної республіки та Української Народної республіки. Увійшла в історію парада-огляд військ Директорії Української Народної Республіки в грудні 1918 року, яку приймав військовий міністер Директорії, Головний отаман Симон Петлюра. *(Головна служба інформаційної політики Президента України)*

Кияни і гості столиці спостерігають за військовою парадою 24 серпня на Хрещатику. Фото: Головна служба інформаційної політики Президента України

Під час військової паради 24 серпня на Хрещатику.

Президент України В. Ющенко надав 11 громадянам звання Героя України

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко надав 11 громадянам звання Героя України, з врученням ордена Держави. Високої відзнаки удостоєні ректор Національного університету „Острозька академія“ (Рівненська область) Ігор Пасічник, соліст-вокаліст Волинської обласної філармонії, Народний артист України Василь Зінкевич, голова наглядової ради товариства „Аґрокомплекс-Зелена долина“ (Вінницька область) Станіслав Войтович, голова асоціяції „Нива Переяславщини“ (українсько-британське спільне підприємство у Київській області) Олександер Мостіпан, вчитель Полтавського міського ліцею ч. 1 ім. Івана Котляревського Тетяна Балагура, генеральний директор, художній керівник Національної заслуженої академічної капелі України „Думка“ (Київ) Євген Савчук, генеральний директор Національної бібліотеки України для дітей (Київ) Анастасія Кобзаренко, президент компанії „Київміськбуд“ Петро Шилюк, головний лікар Херсонської дитячої обласної клінічної лікарні Людмила Лятецька і генеральний конструктор державного підприємства „Авіяційний науково-технічний комплекс ім. Антонова“ (Київ) Дмитро Ківа. Вітаючи нагороджених, Президент високо оцінив їхній внесок у розбудову країни. „Кожен з вас досяг визначних особистих результатів у своїй сфері і став гордістю всієї нації. Кожен з вас є будівничим Української держави і водночас її вособленням і символом“, – сказав він. Від імені українського народу Президент подякував присутнім за їхні зусилля в праці та творчості і за той приклад, який вони подають.

Президент України Віктор Ющенко вручає нагороду ректорові Національного університету „Острозька академія“ Ігореві Пасічнику. Фото: Головна служба інформаційної політики Президента України

Відділ Міжнародного співробітництва Національного університету „Острозька академія“

АМЕРИКА І СВІТ

Помер сенатор Едвард Кенеді

ГАЯНІС-ПОРТ, Масачусетс. — Сенатор Едвард Кенеді – останній провідний член американської політичної династії, яка домінувала в політиці США майже впродовж сторіччя – помер увечорі, 25 серпня, у віці 77 років. Про смерть сенатора оголосила його сім'я зранку 26 серпня. Причини смерти Е. Кеннеді наразі не повідомляються, проте наголошується, що з 2003 року він страждав на пухлину головного мозку. Діягностували і видалили пухлину лише в 2008 році. 20 січня Е. Кеннеді знепритомнів під час інавґурації Президента Барака Обами. Е. Кеннеді був молодшим братом вбитого в 1963 році Президента Джона Ф. Кеннеді а також убитого в 1968 році сенатора Роберта Кеннеді. Е. Кеннеді перебував сенатором найдовший час, а також був одним з найвпливовіших політиків в американській історії. Він був лібералом і чільним законодавцем у Конґресі США. Е. Кенеді беззмінно обирався до Сенату США від 1962 року і на момент своєї смерти був головою Сенатського комітету з охорони здоров'я і освіти. 20 серпня Е. Кенеді попросив владу штату Масачусетс, який він представляє в Сенаті, призначити йому заступника на випадок смерти або відставки, щоб не втрачати голос штату. На даний момент законодавство Масачусетсу не передбачає такої можливості. *(Бі-Бі-Сі, „День", „Кореспондент", „Ройтерс")*

В США розслідуватимуть знущання на допитах

ВАШІНҐТОН. — Уряд Президента Барака Обами 24 серпня оголосив нове розслідування того, як Центральне розвідувальне управління (ЦРУ) поводиться з підозрюваними в тероризмі. Чільний прокурор Джон Дарем тепер розслідуватиме, чи ЦРУ або його контрактники порушували американські закони, застосовуючи тортури під час допитів підозрюваних, після нападів 11 вересня 2001 року в США. В той же час Білий Дім оголосив, що створено новий підрозділ, який допитуватиме підозрюваних в тероризмі, і його очолить Федеральне бюро розслідувань (ФБР). Речник Білого Дому Бил Бертон сказав, що Президент Б. Обама особисто не впливатиме на рішення, чи висувати звинувачення колишнім офіційним представникам уряду Президента Джорджа Буша у зв'язку з випадками знущань над в'язнями. *(Бі-Бі-Сі)*

Південна Корея пустила космічний супутник

СЕУЛ, Південна Корея. — Південна Корея вперше пустила 100-кілометровий космічний супутник за допомогою власної ракети-носія. Двоступінчата ракета „Naro" була пущена 25 серпня з космодрому, розташованого на острові біля південного узбережжя країни. Раніше пуск плянувалося на 19 серпня, проте з невідомих причин він був скасований за сім хвилин до призначеного старту. Раніше Південна Корея вже пускала свої супутники в космос, проте вони виводилися на орбіту ракетами-носіями чужоземного виробництва. В травні ракетні випробування провела Північна Корея, що знаходиться з Південною Кореєю в напружених взаєминах. Услід за випробуваннями США і ООН посилили свої санкції відносно Пхеньяну, а Південна Корея припинила постачання гуманітарної допомоги Північній Кореї. *(„День")*

Лібієць-бомбіст повернувся додому

ЕДІНБОРО, Шотляндія. — Абделя Басєта аль-Меґрагі, засудженого за знищення пасажирського літака американської авіокомпанії „Пан Ам" 1988 року над шотляндським містечком Локербі, перевезено спеціяльним літаком до Лібії, де його 21 серпня зустрічали сотні людей, вимахуючи лібійськими та шотляндськимим прапорами. В'язня, який потерпає на невиліковну форму раку, звільнено з гуманітарних міркувань судовою владою Шотляндії. А.Б. Меґрагі відбував довічне ув'язнення. Він з'явився у Тріполі поруч з сином президента Кадафі – Сєйфом аль Ісламом, який визначив його звільнення як сміливий крок британських і шотляндських урядів. Святкування у Лібії було неодноразово показано на американському телебаченні, засмучуючи родичів тих, що загинули на літаку, який здійснював лет ч. 103 авіокомпанії „Пан Ам", а також викликаючи доволі гостру реакцію американських оглядачів. Президент Барак Обама назвав звільнення помилкою. Тим часом родичі загиблих 189 американців залишаються без перспективи подальшого розслідування знищення літака над Локербі. *(Бі-Бі-Сі)*

У Греції лютують лісові пожежі

АТЕНИ, Греція. —У Греції лютують найсерйозніші лісові пожежі від літа 2007 року, коли 70 осіб загинули і вигоріли 6 відс. усіх грецьких дерев. Літаки гасять пожежі водою з повітря, а на землі пожежники намагаються приборкати низку пожеж, які спалахнули вздовж широкого фронту в 50 кілометрах на північ від столиці Атен. Полум'я охопило кілька житлових будинків і тепер загрожує монастирям і військовій базі. Грецьке телебачення показало кадри, на яких військова вантажівка вивозить з бази чотири протиповітряні ракети поблизу лісової пожежі. До зусиль пожежників долучилися ченці. Небезпеку поширення вогню посилюють вітри, які міняють напрямок. По тому, як уночі цілі гірські схили горіли жовто-гарячим і червоним полум'ям, вогонь наблизився до міста Маратон, що є предметом античної спадщини греків. Посадник міста назвав становище трагічним. Багато місцевих мешканців іґнорують вимоги пожежних служб евакуюватися і залишаються в своїх будинках. Пожежі ще більше винищують природу довкола грецької столиці. Внаслідок пожеж останніх років три з чотирьох гір, які оточують грецьку столицю, втратили дерева. Греція потрапила в зачароване коло ґльобального потепління і лісових пожеж. Як застерігає природозахисна організація „Зелений світ", зміни клімату, сильна спека і посушлива погода спричинюють дедалі більші лісові пожежі в цілому Середземномор'ї. *(Бі-Бі-Сі)*

Президент Єгипту відвідав США вперше за п'ять років

ВАШІНҐТОН. — Вперше більш ніж за п'ять років Президент Єгипту Госні Мубарак прибув 19 серпня з візитою до Вашінґтону, де зустрівся з Президентом країни Бараком Обамою. Після зустрічі обидві сторони висловили оптимізм щодо можливости розв'язання близькосхідного конфлікту. Одна з позитивних ознак миротворчого процесу – відмова влади Ізраїлю видавати дозволи на будівництво нових поселень на Західньому березі річки Йордан. Президент Б. Обама заявив, що для подальшого проґресу необхідно, аби на поступки пішли усі сторони. Для цього необхідно, аби керівництво виявляло сміливість, і не лише уряд палестинських територій чи Ізраїлю, але й арабських країн. У свою черґу Президент Г. Мубарак запевнив, що арабські країни готові допомогти, але ізраїльтяни та палестинці мають спочатку відновити переговори. Хоча Б. Обама схвалив зусилля Єгипту у розв'язанні близькосхідного конфлікту, обидві сторони визнали, що між ними залишається чимало протиріч. Зокрема, критики звинувачують Г. Мубарака у тому, що він вдається до репресій проти політичних опонентів. Єгипетські борці за права людини вимагають, аби уряд скасував надзвичайний стан перед парляментськими та президентськими виборами 2011 року. Г. Мубарак розповів, що питання реформ у його країні виникало під час переговорів з Президентом США: „Ми обговорили питання реформ у Єгипті. І я чесно та по-дружньому заявив Б. Обамі, що ми розпочинаємо нашу передвиборчу кампанію на обіцянках, які включають реформи, і ми маємо ще два роки, аби запровадити деякі з них". Поява Г. Мубарака перед телекамерами заперечила чутки про те, що він серйозно хворий та готує сина у свої наступники. *(„Голос Америки")*

Створено фонд для демонтування пам'ятників Ленінові в Україні

ТОРОНТО. — 12 серпня Провід Ліґи українців Канади (ЛУК) оголосив про створення Спеціяльного фонду для демонтування пам'ятників Ленінові в Україні. Головна мета фонду – захист та сприяння особам, які беруть на себе відповідальність за виконання указів Президента України про демонтування пам'яток тоталітарному режиму. Фонд підтримуватиме протидію антиукраїнським силам, а також сприятиме в очищені української землі від слідів більшовицької окупації України. ЛУК звернулася до Світового Конґресу Українців і Конґресу українців Канади з проханням розповсюдити інформацію про цей спецфонд і заохочувати громаду стати його постійними донорами. 25 липня ЛУК почала збирати фонди на демонтування пам'ятників Ленінові в Україні. *(Крайова управа ЛУК)*

Розпочалася реконструкція Панамського каналу

ПАНАМА СИТІ, Панама. — 25 серпня розпочалася маштабна реконструкція Панамського каналу, що з'єднує Тихий та Атлантичний океани. Роботи з будівництва нової системи шлюзів, яка дозволить каналові пропускати супертанкери водотоннажністю більш ніж 300 тис. тонн, доручено виконати консорціюмові на чолі з еспанською компанією „Sacyr Vallehermoso", яка виграла конкурс, запропонувавши 3.12 млрд. дол. Крім еспанців, у консорціюм входять італійська компанія „Impregilo", бельгійська „Jan de Nul (Belgica)" і панамська будівельна фірма „Constructora Urbana". Роботи з реконструкції каналу мають завершитися до сторічного ювілею каналу в 2014 році. Панамський канал був відкритий для комерційних перевезень 95 років тому. Щорічно через канал проходять до 14 тис.суден, тобто близько 280 млн. тонн, що складає 5 відс. всіх загальносвітових океанських вантажоперевезень. Довжина каналу – 81 км., середній час проходу судна по ньому – 9 год., максимальна пропускна спроможність – 48 суден на добу. Тепер канал використовується цілодобово з навантаженням, що досягає 90 відс. від теоретичної максимальної пропускної здатности, що й змусило панамську владу прийняти рішення про його розширення та реконструкцію. *(„Кореспондент")*

Російська розвідка в Чехії виявилася занадто активною

ПРАГА, Чехія. — У Чехії в розпалі чесько-російська дипломатична війна. Двоє дипломатів Посольства Росії змушені покинути Чехію. Причина, за твердженням чеської сторони, – діяльність, що є несумісною зі статусом дипломата, іншими словами – надто активна розвідувальна діяльність російських спецслужб на чеських теренах. Росія відповіла аналогічно: вже найближчим часом з Росії мають виїхати двоє чеських дипломатів. Історія з активною діяльністю російських спецслужб у Чехії тягнеться ще з 2007 року. Тоді Служба безпеки Чехії звернула увагу на те, що російська розвідка в Чехії намагається вплинути на громадську думку, щоб викликати опір будівництву радара США в Чехії. Тоді ж мовилось про те, що розгалужена російська шпигунська мережа робить спроби отримати економічну інформацію й проникнути в чеське політичне середовище. З оприлюдненої цими днями інформації випливає, що історія має продовження. За висновками чеських спецслужб, зараз в Посольстві Росії в Чехії і в консульствах у Карлових Варах і Брно працюють десятки розвідників. Протягом останніх років їхня кількість збільшилась. Вислати з Чехії двох російських дипломатів – це радикальний крок чеської сторони. Однак, більшість чеських аналітиків вважає його виваженим. Російська сторона кроки Чехії вважає недружніми. „Черговою провокацією" назвав їх російський міністер закордонних справ Сергій Лавров. (*Радіо „Свобода"*)

НА ТЕМИ ДНЯ

Читаючи відповідь Президента...

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Спокійна, ясна і конкретна відповідь Віктора Ющенка на просякнуте зверхністю і несправедливими звинуваченнями звернення керівника Російської держави Дмитра Медведева(„Свобода" з 21 серпня, ч. 34) помітно підвищила авторитет Президента України в суспільстві, і це відразу засвідчили соціологи. Але, перепрошую, що ж це за соціологія, котрій для визнання дуже істотної, сутнісної переваги чільного українського державного діяча потрібне було таке неґативне тло, як образливий лист з Москви? Адже В. Ющенко нічого нового не сказав, а тільки повторив, ще раз підтвердив свою, усім добре відому, політичну і громадянську позицію: Україна – суверенна держава з власним шляхом розвитку, з власним зовнішньополітичним курсом, й усі взаємини з іншими країнами, в тому числі і з Росією, будує на принциповій основі рівноправности, керуючись при цьому власними національними інтересами. І чому про це треба нагадувати, якщо саме на цій основі базується все міжнародне життя?

А тому, що практика не завжди збігається з теоретичними засадами. В російському випадку вона не лише ніколи не збігалася, але кричуще суперечила цим засадам. В Росії на п'ять років такої-сякої демократії припадає 50 років тиранії, – писав на початку 1920-их років Карл Каутський, визначний німецький соціял-демократ, в пореволюційному російському більшовизмі вчасно розгледівши риси майбутньої деспотії, в порівнянні з якою недемократизм царської влади здасться дитячою забавкою.

Новітня російська демократія припала на роки президентства Бориса Єльцина, й то тільки на чотири-п'ять перших. Пішов він з політики вже як предтеча авторитаризму, залишивши своїм спадкоємцем колишнього підполковника Служби безпеки Володимира Путіна. Ображена розпадом СРСР, і найбільше – на Україну, Москва вхопилася за цю найреальнішу з усіх можливостей реваншу: влада в країні опинилась в „умілих" руках каґебістів, своєрідного таємного ордену, сцементованого залізною єрархічною дисципліною і особистою відданістю кремлівському проводові. Перший результат цієї „нової еліти" – повернення суспільству сакрального сприйняття кремлівських вождів: президентську і прем'єрську політику В. Путіна схвалюють 75 відс. росіян. Другий результат путінізму: понад 50 відс. росіян вважають Україну і Грузію ворожими країнами. Третій результат – вже геополітичний: перетворивши свої енерґоресури в засіб політичного тиску і шантажу, Москва змусила німців і французів заплющити очі на її несамовиті спроби досягнути неможливого – повернути Україну у сферу свого впливу.

А це неможливе, навіть якщо Україна ніколи не стане членом НАТО й Европейського союзу. Бо справа не у формальному членстві в европейських структурах, а в онтологічному належанні країни до Европи.

По-друге, відриваючи Україну від її первісно-цивілізаційного світу, Росія цим, як нічим іншим, доводить, що сама вона – не Европа. Декілька років тому відома українська інтелектуалка Оксана Пахльовська у статті „Росія – не Европа" передбачила, що в найближчі роки Україна стане полем „грандіозного протистояння Росії та Европи... Двох некомунікабельних світів, двох непримиренних цивілізацій".

І це вже сталося. Цілковитим абсурдом є те, що сама Европа цього не розуміє. Німеччина та Франція ведуть себе щодо України так, що деякі політичні коментатори (наприклад, Тарас Возняк зі Львова) вбачають за цією поведінкою негласне існування геополітичної осі Москва–Берлін–Париж, метою якої є ізолювати Україну, залишити її беззахисною перед московським неоімперіялізмом. Виступаючи 14 серпня в російському місті Сочі, канцлер Німеччини Анґела Меркель висловилася проти „героїзації нацизму в Україні", тобто не посоромилася підтримати шовіністичний окрик з Кремля, що Україна не має права на власне розуміння своєї національної історії.

З'являються певні ознаки, що й Польща, відколи стала членом НАТО, вже не так активно, як раніше, обстоює перед Европою інтереси суверенної України. Польський прем'єр Дональд Туск, услід за Президентом США Бараком Обамою, теж задеклярував „перезавантаження" взаємин з Росією. І відразу почалися різні польсько-українські непорозуміння, і відразу, 15 липня, польський сейм повернувся до теми „трагічної долі поляків на кресах всходніх". Той факт, що Д. Туск на 1 вересня готує у Варшаві зустріч В. Путіна з Юлією Тимошенко, також можна потрактувати, як сприяння не Україні, а Росії.

„Европейський союз робить історичну помилку, не надаючи Києву перспективи членства", пише в київському тижневику „Дзеркало тижня" (15–21 серпня) авторитетний німецький політолог Андреас Умланд. Властиво, він повторює давніший висновок О. Пахльовської: „Внаслідок закритости Европейського союзу Київ залишається в якомусь геополітичному вакуумі... Україна стає полем битви в культурно-політичній війні між прозахідними і проросійськими державними та недержавними організаціями". А. Умланд остерігає Европу, що, відштовхуючи Україну від себе, вона дочекається ситуації, коли Україна відштовхне її.

Святе ж місце порожнім не буває. Ізоляціонізм в Україні, навіть виправданий іґноруванням її інтересів з боку провідних країн Европи, врешті відчинив би двері перед проросійськими силами в Україні і потягнув би її на схід. Перемігши Европу в Україні, Росія значно збільшила б свою геополітичну вагу і від газових домовлянь з Европою перейшла б, у цьому годі сумніватися, до полі-

(Закінчення на стор. 11)

КОМЕНТАР З ПРИВОДУ

Львів'яни повинні пам'ятати про Голокост

Р. Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Голокост і Україна – це звичайно насторожує. Але й цікавить: зокрема, чи буде чергова атака на українців за їх нібито нетерпимість супроти евреїв? Цим разом подія була спокійна, об'єктивна, дуже міжнародна і цікава. Місце події: Меморіяльний музей Голокосту у Вашінґтоні.

Це був підсумок досліджень і дискусій на тему: „Витягаємо минуле в теперішний час: забуті розповіді з Голокосту в Україні".

Вісім науковців з різних країн світу були запрошені до музею, який також є дослідним центром Голокосту, на два тижні своїх наукових досліджень і розмов з іншими учасниками програми. На закінчення зустрічей, наприкінці липня, усі учасники виступили перед запрошеною публікою і поділились своїми висновками, включно з відповідями на запитання й дискусією – все про забуті подробиці Голокосту в Україні.

Що вражало – це неабиякі кошти, витрачені на цю програму: науковці протягом двох тижнів жили у вашінґтонських готелях і щодня працювали в Меморіяльному музеї, обмінювалися думками між собою; кожний з них – спеціяліст якогось окремого аспекту того, що евреї називають „шоа" – знищення.

Цю коштовну наукову діяльність покрила Фундація ім. Гелени Рубінштайн – краків'янки, яка в Австралії, Англії й Америці здобула маєток, продаючи косметику. Вона створила фундацію ще на початку 1950-их років. Нині фундація роздає гроші – протягом 40 років після смерти Г. Рубінштайн. Зрештою, простора заля, де відбувалась презентація науковців про Голокост, також носить ім'я краківського косметолога.

Серед тем про забуті розповіді з Голокосту були порівняння сталінського й нацистського терору в Україні (професор Йоган Дойч з Люндського університету у Швеції); зізнання виконавців Голокосту в Україні (д-р Венді Лауер, американка, яка працює дослідником у Мюнхенському університеті ім. Людвіка Максиміліяна); насильне висилення до Німеччини робітників зі Сходу („остарбайтерів") – це тематика, над якою працює „наш'" д-р Тарас Курило, професор історії в Університеті Альберти в Едмонтоні. Про українських робітників насилу перевезених до Австрії говорила також „наша" Руслана Берндль. Вона цікава тим, що 14 років тому переселилась до Австрії з України і тепер працює викладачем у Віденському університеті. Про коляборацію й Голокост в Олевську Житомирської области говорив Джаред МекБрайд, докторант з модерної европейської історії Університету Каліфорнії в Лос-Анджелесі.

Координатором двотижневого „воркшопу" цих науковців була Донна Руменік, професор соціології в маловідомому університеті ім. Чанселора у Клівленді. (Ніхто з моїх знайомих клівлендців не чув про цей університет, але в Інтернеті є його сайт). Хоч її темою були львівські евреї, Д. Руменік вирішила поінформувати слухачів, що вона з Клівленду, де жив Іван Дем'янюк, похвалилася тим, що брала участь в пікетуванні хати І. Дем'янюка, та з видимим задоволенням нагадала, що І. Дем'янюк нарешті перевезений до Мюнхену, де його чекає суд за вбивство евреїв під час Другої світової війни. Тим вона натякала, що акція у Клівленді була успішною.

Категоричність її розповіді про І. Дем'янюка як убивцю мене злостила, бо ж суд має вирішити – убивав він чи не убивав евреїв. Вона також не згадувала сумнівности юрисдикції німецького суду над цим колишнім американцем. Не знаю, чи більшість присутніх орієнтувалася у справі І. Дем'янюка, тому вважав, що їй треба було згадати, а вона не згадала навіть того, що ізраїльський Верховний суд звільнив І. Дем'янюка від смертної кари.

Темою Д. Руменік була відсутність еврейського минулого у сучасному Львові. Вона назвала це невидимою львівською трагедією і подала приклади особистих спостережень, адже протягом декількох років вона працювала у Львові як стипендіят американської програми академічних обмінів. Її теза – з якою важко не погодитись – нині у Львові майже не видно історії і вкладу евреїв в цьому місті, як і нинішні львів'яни не знають і мало цікавляться долею львівських евреїв під час Другої світової війни.

Як частину свого виступу проф. Д. Руменік показала цифрове відео (DVD) про евреїв Львова. Нікому з мого покоління і старших львів'ян не є новиною вагома присутність у Львові еврейського населення усіх прошарків, від лікарів і мистців й інженерів до крамарів і „дроцяжів" – майстрів, які тонким дротом зв'язували глиняні баняки (каструлі в нинішному лексиконі), щоб ті не тріскали з горячі.

Відео яке показала проф. Д. Руменік, тривало всього шість хвилин. Воно цікаве і дуже професійно зняте. Вона казала, що цей фільм почали показувати у львівських школах дітям, які поняття не мають про Львів минулого століття. Але вже не показують. Під тиском Громадського об'єднання „Свобода", інформувала проф. Д. Руменік, відділ освіти у Львові вирішив припинити показ цього відео школярам. Вона не сказала, що „Свобода" – це організація такого собі крайньо-правого Олега Тягнибока, якого львів'яни шанують і обирають його у вільних і чесних виборах, та толерують вибрики його хлопців. А шкода, шестихвилинний фільм є добрий і показує історію, яку мали б знати молоді, й не тільки молоді львів'яни. Надто, що це й моя історія.

Заперечити твердження Д. Руменік ніхто з нас, львів'ян, які були присутні на семінарі, не могли. Так чи інакше, це не ставить львів'ян у добре світло. Думаю, що нам треба боротися з тим, що я називаю „жидофобія" – хоч би тільки тому, що Росії вигідний український антисемітизм – уявний чи справжній.

Що вийшло з дослідів науковців про забутий Голокост в Україні – це те, що українці поголовно обурено

(Закінчення на стор. 8)

Врожай-2009

Жнива завжди, навіть у лихі роки, приносили на село відчутне піднесення. Спека минула, серпневе сонце вже лагідно осявало поля, на яких жовтіла стерня. Золоте зерно вигравало у сховищах, вселяючи радість і надію. Не став винятком і нинішній рік. Заступник міністра аґрарної політики України Сергій Мельник повідомив 11 серпня в інтер'ю Радіо „Свобода", що Україна мала вже 35 млн. тонн зерна від намолочених ранніх зернових і зернобобових культур. При цьому істотно зросла цього року частка високоякісного продовольчого зерна.

Навесні експерти прогнозували, що врожай сягне 42-43 млн. тонн. Збирання ранніх зернових і зернобобових завершується і буде ще 2.5 млн. тонн.

Це непогано. Після високоврожайного минулого року, коли було зібрано рекордний врожай – 54 млн. тонн збіжжя, якщо врахувати перехідні запаси зерна порядку 6-7 млн. тонн, то буде в обігові близько 50 млн. зерна, яке перебуватиме в стадії торгівлі.

Чимало зерна дали нові, фермерські господарства, яких, за повідомленням Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, є в Україні 42 тис. Добре спрацював Аґрарний фонд, форвардні контракти з яким дали можливість селянам успішно провести весь комплекс, дотримуватися передової технології посіву ярих і захисту озимих.

І хоча за обсягом зібраного зерна нинішній рік поступається минулому, але якість зерна вища, то й продати його можна дорожче. Це дуже важливо.

У світі зерно в цьому році на 40-50 відс. дешевше, ніж два роки тому. Фінансова криза торкнулася фінансових потоків. Фермери, які виробляють зерно, після того, як вони його продадуть і розрахуються з боргами перед банками, заплатять за техніку і пальне, можуть залишитися зі збитками. Знову доведеться думати про те, де взяти гроші у борг для того, щоб розпочати нову посівну кампанію. Проте з цього року почав працювати новий стандарт на пшеницю, який відповідає нормам Європейського союзу (ЕС). Сьогодні Україна продає зерно за тими ж стандартами, які діють в ЕС і в Україні. Це дасть можливість покращити економіку фермерських господарств.

І виробники це відчули. Якщо минулого року у масі зібраного збіжжя було 70 відс. фуражного зерна, то в цьому році вже навпаки. Аґрарії навчилися вирощувати урожай не тільки кількісно, але й якісно. І українське зерно на сьогоднішній день має найкращий квалітет у світі.

Проблемою залишається перевезення зерна. Залізниця – монополіст, який диктує ціни. Щоб відвантажити продане зерно, треба заплатити 32 різним фірмам: від санітарної станції з карантином до ветеринарної служби. Навіть підняти чи опустити шлаґбаум на переїзді – 150 грн. Перевезти тонну зерна з Тернопільщини в морський порт Іллічівськ коштує 60 дол., з Іллічівська в Савдійську Арабію – 12 дол.

Збіжжя зберігають у зерносховищах – елеваторах. Державна компанія „Хліб України" має 55 елеваторів, Державний резерв – 27, а 619 перебувають у приватній, недержавній власності. Це забагато для України, тому вже є кілька проєктів, спільних з Канадою, з Ізраїлем щодо будівництва елеваторів різної місткости, на кооперативних засадах, і щоб фермер міг сам побудувати невеликий елеватор, і зберігати зерно в ньому впродовж року. Тоді він продавав би його на біржі, коли там була б для нього вигідна ціна.

Президент України Віктор Ющенко вважає, що головною проблемою на селі є гальмування реформ.

Зокрема в Україні досі немає ринку землі й неуреґульованими залишаються земельні відносини в сільськогосподарському секторі.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

СЕРПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Поет воскрес у творчій спадщині

28 серпня 1890 року в буковинському селі Мілієві народився талановитий український поет Дмитро Загул, життя і творчість якого перервала більшовицька влада. Родина майже не мала своєї землі – клаптик суглинку та супіску. Батька постійно гнітила турбота про те, як прогодувати сім'ю. Він помер у 1902 році, і жити стало ще важче.

Сестра Марія навчила хлопчика читати ще з дошкільного віку. На його здібності звернув увагу директор школи і послав на навчання до Чернівецької клясичної гімназії. Під час навчання Д. Загул переклав українською мовою другу пісню „Енеїди" Верґілія, кілька Горацієвих сатир та „Пісні про дзвін" Фрідріха Шіллера. З власних поезій 1909 року в газеті „Буковина" надрукував вірші „Високо вгору здійму свої руки" та „Що мені із того, мила", а вже 1913 року в Чернівцях вийшла перша книжечка молодого поета „Мережка".

Д. Загул став студентом Чернівецького університету, але подальший життєвий шлях його зламала Перша світова війна. 1915 року, коли російські війська відступали з Буковини, його взяли заручником і відіслали до Нижнього Новгорода. Невдовзі йому вдалося втекти в Україну, де він спершу перебивався випадковими заробітками. Спершу жив в Одесі, потім – у Києві, де здобув певне літературне ім'я, прилучився до об'єднання письменників-символістів „Музаґет", що стояло на позиціях „чистого мистецтва".

Драматичні події революції відбилися у мотивах лірики, що ввійшла до збірки „На грані" (1919). Поет писав:

Вороногривий кінь
Махнув розхристаним хвостом.
На землю впала чорна тінь,
Лежить земля хрестом.
Хрестом —
З оплюваним Христом.

Після закінчення громадянської війни в Україні Д. Загул викладав літературу на педагогічних курсах у містечку Ставище. У 1922 році переїхав до Києва на посаду редактора сценарного відділу „Українфільму", а згодом – наукового працівника Академії Наук. З'явилися збірки „Наш день" (1925) і „Мотиви" (1927). Реальна дійсність не заохочувала до поезій. Вірші уже не виходили окремими збірками, хоч у періодиці час від часу й з'являлися. Д. Загул писав критичні статті, переклади европейських клясиків, написав підручник „Поетика".

Дмитро Загул

Як тільки на арфі плачевній
Замовкне останній мій спів,
В глибокій скарбниці душевній
Багато ще лишиться слів.

Слова ті намистом коштовним
Осядуть, мов перли, на дні.
Вони тягарем невимовним
Давитимуть серце мені.

Та більше ні скарги, ні жалів,
Ні сміху зі струн не збуджу,—
Намиста найкращих коралів
Не вкину в безодню чужу.

1919

У 1933 році його було звинувачено в націоналізмі і засуджено до 10 років концтаборів. Покарання відбував у Забайкаллі, на залізничній станції Урульґа, де в'язні будували Байкало-Амурську маґістралю. Після вбивства Сергія Кірова справу Д. Загула переглянули і перевели його в табори Колими. За свідченням репресованого російського літератора Федора Тихменьова, Д. Загул, коли у 1943 році закінчився 10-літній термін ув'язнення, порушив питання про звільнення, але йому відповіли: „Сидіти до особливого розпорядження", тобто довічно. Після такої звістки Д. Загул занепав духом, на важких роботах фізично ослаб і помер від зупинки серця влітку 1944 року.

До 100-ліття з дня народження поета, з ініціятиви чернівецького відділення Спілки письменників України та сільської громади села Мілієве, було засновано літературну премію ім. Дмитра Загула, яка кожних два роки присуджується українським письменникам за видатні заслуги в галузі літератури й за пропаґанду творчости буковинського поета.

В 1990 році в селі Мілієві відкрито пам'ятник поетові роботи чернівецького скульптора Володимира Гамаля. На колишній гімназії в Чернівцях, в якій навчався поет, встановлено меморіяльну дошку, прилегла до неї вулиця носить його ім'я.

Закликом до боротьби залишились вірші поета:

Заграйте дзвони
хоч раз до бою весело!
А прийде щастя і прийде
воля між села!
Ударте, громи, ударте,
сильні перуни,
Воскреснуть, може,
раби безсильні із труни!

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Про трагедію жінки, яка любила Олександра Довженка

Варвара Крилова, яка народилася в Смілі, на Черкащині, була першим справжнім коханням і першою дружиною Олександра Довженка. У році вона написала йому листа: „Дорогий, рідний, коханий мій! Я прощаюся з тобою. Ти йдеш у велике мистецтво. Тобі потрібна надхненниця. Коли приходиш додому стомлений – маєш спочити душею. Твоє серце не повинні ранити жіночі милиці! Не тривожся за мене, любий мій. Залишаю тебе свідомо. Я житиму до останнього подиху з тобою в серці, в спогадах, думках і снах. Вірю і знаю – ти створиш багато прекрасного, доброго й вічного. У мене одне-однісіньке прохання до тебе: хочу жити під твоїм прізвищем. Прощавай. Твоя навіки Варвара Довженко".

В. Довженко похована на кладовищі села Демидова біля Києва, якому віддала майже 25 років свого життя. Вона вчилась у жіночій гімназії. Після її закінчення працювала вчителькою природознавства та французької мови у Другому міському вищому початковому училищі. Сюди у 1914 році, після закінчення Глухівського вчительського інституту, одержав призначення і 20-річний Сашко Довженко. Вони полюбили одне одного, напровесні 1917 року взяли шлюб.

З Сосниці, де О. Довженко допомагав батькові косити сіно на придеснянських луках, він писав дружині: „Ти ще тихенько спиш, моя маленька дівчинко, й можливо, бачиш мене уві сні. Коли ти спиш, я люблю тебе найдужче. Мені тоді здається, що ти не дружина мені, а моє дороге чарівне дитя. Я цілую тихенько, ніжно-ніжно твоє тепле рученя подумки. Твій Олександрик".

Представником консульського відділу України в Німеччині О. Довженко був у Берліні з Варварою, де подружжя офіційно зареєструвало свій шлюб. Повернувшись, оселились у Харкові. Варвара вчилася на драматичних курсах.

У 1925 році необачний удар веслом по коліну під час прогулянки на воді викликав важку хворобу кісток. Лікувалася в Ялті і Одесі. Довелось ходити з милицею. І коли дружина довідалась, що чоловік захопився молодою актрисою Юлією Солнцевою, то написала прощального листа.

В. Довженко жила біля сестри Ганни у селі Глібівка, потім – біля сестри Лізи в Євпаторії, а 1936 року приїхала в село Демидів з маленьким сином на руках. В школі викладала німецьку мову і ботаніку. Жила у приміщенні школи.

Олександра Васильєва, вчителька Демидівської школи, згадувала: „В клясу зайшла темноволоса, божественно красива жінка з такими променистими добрими очима, що ми відразу і не помітили її кульгавости".

В. Довженко грала на піяніні, на гітарі, чудово співала і танцювала.

Ночами писала листи коханому, які ніколи не надсилала йому, хоча декілька разів вони таємно таки зустрічалися. Сина назвала Вадимом і записала на прізвище Чазов.

В. Довженко раптово померла в кінці вересня 1959 року. Їй було 59 літ. Помер уже й син, який очолював художню школу в Івано-Франківську. Про трагедію О. Довженка говорять багато, а ось про трагедію непересічної жінки, яка з 16 років до останнього свого подиху любила його, мовчать уже понад 40 років після її смерти.

Олександер Вівчарик,
Сміла, Черкаська область

Мистецька книга – в інтернеті

Юрій-Борис Гура.

Вісім років тому в Києві вийшла моя книжка „Історичні релігійні пейзажі. Скульптури. Біографія", якої я й досі не бачив, тому відкрив в інтернеті свою сторінку http://huraartgallery.com і розмістив на ній мою 455-сторінкову, двомовну, мистецьку книжку.

Великою працею книжку я відтворив і поліпшив. За кілька тижнів 1,000 її примірників появиться на Україні. Але вже тепер кожний українець в Україні, Росії, Казахстані, в цілому світі може задармо взяти з комп'ютера мою книжку, адже „Свободу" читають в усьому українському світі. Мені вже добігає вісімдесятка. В книжці є релігійна частина. Якщо сподобаються мої ікони, то прошу їх використати до святочних карток.

Юрій-Борис Гура. Скульптура „Бандурист".

Юрій-Борис Гура,
Лайн-Лексінґтон, Пенсильванія

Від редакції: Юрій-Борис Гура є внуком о. Юрія Кміта – українського письменника і громадського діяча. В роки Другої світової війни Ю.-Б. Гура з рідних Чайковичів потрапив до Кракова, де згодом закінчив Академію мистецтв. У 1968 році на запрошення рідних приїхав до США і заснував в Філядельфії Мистецьку школу.

Кобзарі співають в Україні

У липні мені пощастило відвідати Україну. Коли мова про кобзарське мистецтво, то в цьому є певний розвиток, хоча, у порівнянні з дівчатами чи жінками, ще мале число бандуристів – юнаків та чоловіків. Чомусь вони не дуже хочуть продовжувати кобзарську традицію, яка у свій час була виключно чоловічою. Мені важко зрозуміти, чому це так.

Також важко зрозуміти, чому таке безладдя панує в Україні. У розмовах з провідниками міст та районів усе це безладдя виходить на поверхню. Вони висловлюють побоювання, що Україна знову може втратити незалежність. Люди збентежені. З політиків тільки Арсеній Яценюк виглядає найкращим, на наступних виборах Віктор Ющенко мав би перед ним поступитися.

Якщо йдеться про розвиток української культури, то її діячі працюють у дуже важких умовах, а крім того, не дуже тісно співпрацюють між собою через обставини. Криза на усіх рівнях. Усе ж, незважаючи на ті недоліки, щось позитивного, потрібного таки робиться. І це є позитивною рисою нашого народу.

Коли в Івано-Франківську відзначали моє 80-ліття, то концерт бандуристів у філярмонії був переданий на телебаченні і сотні тисяч людей мали нагоду побачити ці події. А посадник міста Долини Зіновій Андрійович привіз великий торт у формі бандури, який був поділений поміж присутніх після концерту.

Серед тих, кого зустрічав в Україні, Віолетта Дутчак, на мою думку, є провідною дослідницею кобзарського мистецтва. Тепер вона працює над докторською дисертацією про бандуристів у світі. Вона – прекрасний виконавець дум та історичних пісень на бандурі. В. Дутчак – завідувач катедри народних інструментів і музичного фолкльору Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника.

На мою думку, було б дуже корисно, щоб Капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка надала їй можливість попрацювати хоч місяць у Ню-Йорку і Дітройті, виступити з Капелею перед громадою. Це для її праці, яка появиться друком, є дуже потрібне. А також потрібне для бандурного мистецтва у США.

Володимир Луців,
Лондон, Великобританія

Спалено православну церкву

Наша церква Покрови Пресвятої Богородиці (Київського патріярхату) була збудована у 2006 році коштом віруючих. По краплинках будувався храм – завдяки людям, які розуміють і люблять свою рідну Українську Православну Церкву.

1 липня наш храм був спалений. З цією втратою важко змиритися, бо цей храм був часточкою душ багатьох українців. Зараз Служби Божі відбуваються просто неба, щоденно, біля спаленої церкви.

Просимо по можливості надати посильну допомогу на відбудову храму. Будемо вдячні за книжки, рушники, ікони, облачення, будівельні матеріяли та інше. Наша адреса: вул. Островського, Шостка, Сумська область, 41103 Ukraine. Тел.: (380-99) 793-8001, (380-96) 237-2477, (380-63)139-2897. Електронна пошта: pokrova2009@gmail.com"

У спаленому храмі Покрови Пресвятої Богородиці.

о. Олександер Підгорний,
Шостка, Сумська область

14-16 вересня: з'їзд байройтців

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – 17-ий з'їзд колишніх учнів байройтської гімназії відбудеться на Союзівці 14-16 вересня – перший раз у збільшеному гурті – з учнями гімназій в Берхтесгадені, Регенсбурзі, Карльсфельді, Ляндсгуті.

Ідеєю поширених з'їздів є творити нові знайомства, продовжувати дружбу та спільно прагнути до того, щоб наша юність не пішла в забуття.

В минулому ми були в різних таборах Німеччини та Австрії, однак, ціль і мета була в нас одна – здобувати знання та будувати шлях до майбутнього життя. А тепер ми опинилися на чужині і, щоб не втратити національної ідентичности, повинні спільно працювати в українських громадах та продовжувати наші традиційні з'їзди.

До милої та цікавої зустрічі на Союзівці!

Надя Шаран,
Дженкінтовн, Пенсильванія

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

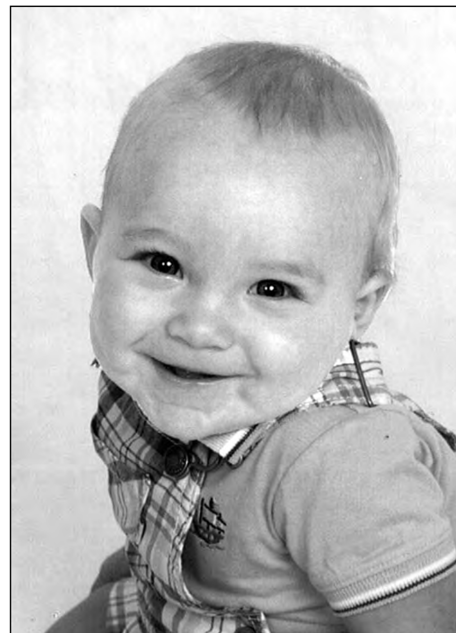
Нові члени УНСоюзу

Маркіян Філь, син Адріяни та Петра Філів з Латаму, Ню-Йорк, — новий член 13-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся Марійка і дідусь Микола Філі.

Елла-Олена Боднарська, доня Рахилі та Романа Боднарських з Дерієн Сентер, штат Ню-Йорк, — нова членка 360-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечила бабуня Марія Боднарська.

Аарон С. Матіяш, син Анджели та Михайла Матіяшів з Рочестеру, Ню-Йорк, — новий член 120-го Відділу УНСоюзу. Свого правнука забезпечили прабабуся Анна і прадідусь Елі Матіяші.

ДО УВАГИ МИСТЦІВ

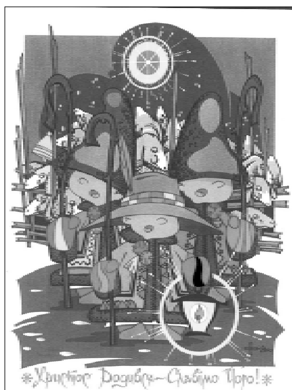
Оксана Тритяк – Головний Організатор УНСоюзу

Здається, ще трішки завчасно думати про різдвяні картки, як ми щойно ввійшли у прекрасний літній сезон та відсвяткували успішний 3-ій Фестиваль Української Культури на Союзівці. Але Український Народний Союз вже приготовляється до наступного різдвяного проєкту. Як Вам усім відомо цей проєкт є багатогранний – він заохочує і популяризує українських мистців, ввесь дохід призначений на відродження Союзівки і останнє, не менш важливе, він сприяє і усвідомлює суть Різдва і доброзичливости.

Протягом декількох минулих років громада виказала велику підтримку і цей проєкт УНСоюзу втішався менш більше по 40,000 дол. чистого доходу щороку. Весь цей дохід призначений на відбудову Союзівки, але і одержуємо особливі датки на обидва видавництва Союзу, „Свобода" та Український Тижневик та на Фундацію. УНСоюз буде продовжувати цей проєкт так довго, як маємо віданих мистців, котрі діляться своїм мистецтвом та жертводавців, котрі підтримують наші проєкти.

Минулими роками УНСоюз мав нагоду видати твори найбільш улюблених мистців, а саме: Ярослава Адамовича, Марти Анни, Анатолія Балуха, Христини Баранської, Богдана Божемського, Анатолія Бурового, Юрія Віктюка, Маркіяна Вітрука, Олвіна Владики, Тані Гаєцької, Якова Гніздовського, Петра Головатого, Наталії Ґавдяк, Марії Гарасовської-Дачишин, Михайла Дмитренка, Наталії Йосипчук, Олександра Канюки, Наталії Коваленко, Мокі Кокоріс, Юрія Козака, Яреми Козака, Данила Коштири, Зеновії Кулинич, Зої Лісовської, Віталія Литвина, Оксани Лукасевич-Полон, Андрія Мадая, Люби Максимчук, Романа Марковича, Леоніда Молодожанина, Галини Мосійчук, Наталки, Хрестини Никорак, Лідії Палій, о. Сергія Пастухова, Аки Перейми, Ореста Поліщука, Лідії Пясецької, Мирона Ричули, Марти Савчак, Христини Сай, Івана Сколоздри, Романа Сметанюка, Ярослава Стадника, Олени Стасюк, Мирослави Стойко, Ірени Твердохліб, Галини Титли, Юлії Ткачук, Юрія Тритяка, Андрія Хомика, Марти Цісик, Ільони Шиюк та Івана Яціва.

Ми ласкаво заохочуємо українських мистців надсилати свої твори для репродукції та взяти участь у цьому проєкті. Цього року УНСоюз плянує видати около 150,000 карток. Під розгляд беруться твори різних жанрів: оливні, акварелі, дереворити чи керамічні кафлі. Для репродукції приймаються оригінальні твори мистців, фотографії або плівки або по і-пошті, висилаючи до Головної Канцелярії на внизу подану адресу не пізніше як 30-го вересня 2009 р. У справі додаткових питань просимо звертатися до Оксани Тритяк, Головного Організатора УНСоюзу.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
2200, Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054 Tel.: (973) 292-9800 ext. 3071
Oksanauna@comcast.net • Attn. Oksana Trytjak

Соломія та Зоряна Соневицькі, доні Джесики і Маркіяна Соневицьких з Метачену, Ню-Джерзі, — нові членки 25-го Відділу УНСоюзу. Своїх внучок забезпечила бабуня Наталка Соневицька.

Дякую за гарний матуральний вечір

13 червня в Українській парафіяльній школі при церкві св. Архистратига Михаїла у Гартфорді, Конектикат, відбувся вечір матурантів парафіяльної Школи українознавства. Випускники одержали подарунки від Українського Народного Союзу. Одна з випускниць написала лист подяки, який переслав до „Свободи" секретар 277-го Відділу УНСоюзу Мирон Кузьо.

Щиро дякую за Вашу присутність на нашому матуральному вечорі. Дуже приємно відчути підтримку організацій нашої громади. Дуже дякую за ваш щедрий подарунок.

З повагою,

Арета Бойко,
Гартфорд, Конектикат.

Львів'яни...

(Закінчення зі стор. 5)

реаґують, мовляв, вони також терпіли, але нечасто беруть участь у дослідженні теми.

В. Лауер, яка декілька років провела на дослідах німецької окупації України і є автором статтей і книжок на цю тему (вона більше року жила в Житомирі в місцевої родини) заявила, що під час Другої світової війни більше, ніж 1.5 млн. євреїв були убиті на території України. Вона визнала, що новітня історія євреїв в Україні доступна науковцям завдяки тому, що незалежна Україна відкрила архіви, які були недоступні за совєтів.

Влітку й восени 1941 року, коли німці окупували Україну, нацисти провокували погроми євреїв, показуючи масові поховання населення, здійснені совєтськими властями, казала д-р В. Лауер. Німці під'юджували українське населення, називаючи євреїв комуністичними аґентами. В Кам'янці-Подільському й Луцьку німці розстрілювали євреїв, казала вона, а половину галицьких євреїв німці вбили газом у Белзці. Проблема виглядає так: 1.5 млн. євреїв загинули на українській землі, а нині дуже мало про це говориться.

В дискусії на цю тему, заявляли науковці, українці здебільшого не хочуть брати участи, бо нагадують що й українці були жертвами тоталітаризму – коричневого і червоного. „Ми також терпіли", – кажуть нинішні українці. Але ж коли на території загинуло 1.5 млн. мільйона євреїв, то над цим, вважає В. Лауер, варто усім задуматись.

Святковий концерт на честь України

Левко Хмельковський

СОМЕРСЕТ, Ню-Джерзі. – Братство св. Андрія при Церкві-пам’ятнику в Савт Банд-Бруку, Ню-Джерзі, і 125-ий Відділ Союзу Українок Америки в Ню-Йорку влаштували 23 серпня в Українському центрі Української Православної Церкви в США святковий концерт, присвячений 18-ій річниці Незалежности України.

Численних гостей вітали Архиєпископ УПЦ в США Антоній, голова 125-го Відділу СУА Людмила Грабовська (вона була ведучою програми), Генеральний консул України в Ню-Йорку Посол Сергій Погорельцев, який зокрема сказав: „Хочу запевнити вас, що Україна цінує вагомий внесок закордонного українства у процеси державотворення, становлення і розвиток демократичних інституцій в Україні, вашу незмінну підтримку зовнішньополітичного курсу та зусилля, що спрямовуються на утвердження позитивного міжнародного образу Україні у світі.

Попереду в України – президентська виборча кампанія, що обіцяє бути рівною мірою захоплюючою і складною. Дозволю собі висловити упевненість у тому, що вибори 2010 року пройдуть вільно, відкрито і демократично. Хотілося б розраховувати й на вашу підтримку проведення голосування, адже набутий вами в США досвід участи у виборчих процесах здатний суттєво сприяти проведенню виборів у відповідності до високих американських стандартів“.

У концерті взяли участь відомі артисти і юні аматори. Святкове оформлення сцени виконала мисткиня Еріка Слуцька. Програма була багатою, різноманітною. Ряд клясичних творів заграла на арфі Одарка Полянська, яка також грала до співу відомої оперової солістки Анни Бачинської. Українські танці представив ансамбль „Барвінок“ (художній керівник Гриць Момот), який діє під опікою Консисторії УПЦ в США.

(Закінчення на стор. 13)

У залі Культурного центру на концерті в честь 18-річчя Незалежної України. *Фото: Л. Хм.*

Прапор України...

(Закінчення зі стор. 1)

прапори, був вивішений також транспарант, який сповіщав про українське свято.

Опісля усі поїхали до Української євангельської церкви, де в її молодіжному центрі відбувся святковий обід. Гостей вітав пастор Павло Ходневич.

Усім смакували борщ та вареники, залишало приємний спогад товариське спілкування.

Спонзорами свята були Українська Американська Федеральна кредитівка „Самопоміч“, похоронне заведення „Литвин і Литвин“, компанії Home Improvement by Roman, T.P. Electrical Service, A.E Smal and Company, Olimpic Meat Market і Українська євангельська церква.

На обіді в Українській євангельській церкві гостей вітав пастор Павло Ходневич.

Українці на святі в ратуші міста Юніон, Ню-Джерзі.

Учасники свята в місті Юніоні, Ню-Джерзі, перед будинком міської ради. *Фото: Левко Хмельковський*

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Пластуни таборували на „Вовчій Тропі“

ІСТ-ЧЕТГЕМ, Ню-Йорк. – 26 липня серед мальовничих гір Беркшир у штаті Ню-Йорк зібралися батьки, щоб побачити своїх дітей, котрих вони передали на два тижні умілим виховникам пластових таборів на „Вовчій Тропі“.

25 липня таборовики зійшлися в павільйоні на офіційне відкриття „Дня пластуна“. Голова Окружної таборової комісії Катруся Гарасевич відкрила свято і привітала батьків і гостей. Кожний табір заспівав свою таборову пісню. На оселі перебували табори новаків „Караван“ (комендант Алекс Кнігницький), новачок – „Чарівний Вхід“ (комендантка Ліда Мулик); юнаків – „Сини Довбуша“ (комендант Стефко Ставничий); юначок – „Те, що нас чекає“ (комендантка Роксоляна Кобзяр), старшого юнацтва – „Зелене життя“ (комендант Павло Мулик). Крім цих таборів, відбувся початковий табір „Природна забава“ (комендантка Христя Сенторе) – однотижневий табір для дітей, котрі готувалися до свого першого тритижневого новацького табору.

Провівши день з батьками, діти повернулися в свої табори на вечірні заняття, а батьки взяли участь у зустрічі, організованій К. Гарасевич, на якій йшла мова про органзіацію таборів.

Увечорі наймолодші таборовики – новацтво – розважали всіх своїми ройовими піснями і таборовою піснею. Після них юнацькі табори прийшли на ватру. Зоряна ніч наповнилася пластовими піснями та сміхом.

Наступного ранку Літургію відслужили Владика Василь Лостен, о. Роман Малярчук, о. Петро Ґаладза і диякон Богдан Гетс. Після цього відбулося закриття свята „Дня пластуна“. Начальний пластун Любомир Романків, П. Ставничий, голова Крайової пластової старшини Мира Ганкевич, заступник голови Булавного сеньйорату при Головній пластовій булаві Данило Захарчук, заступник голови Крайового булавного уладу пластунів-сеньйорів Ксеня Захарчук надали К. Гарасевич найвищий пластовий сеньйорський ступінь керівництва.

На закінчення свята Леся Лебедь вручила К. Гарасевич 2.000 дол. від пластового куреня „Ті, що греблі рвуть“ на потреби оселі. Ці гроші були зібрані на товариській зустрічі таборовиків „Вовчої Тропи“ за 1965-1975 роки. Зустріч їх відбулася у квітні в Випані, Ню-Джерзі.

В останньому тижні таборування пластуни провели різні мандрівки.

Як і в минулих роках, „Вовча Тропа“ знову приймала за програмою обміну двох виховників з України – Андрія Котлярчука і Наталію Каришину, котрі працювали в юнацьких таборах.

Наталка Фірко

Табір новаків іде на збірку „Дня Пластуна“.

Юнаки з Філядельфії з подругою Тунею Білик-Шатинською.

Д-р Марія Фішер-Слиж спонзорувала новий том Михайла Грушевського

ЕДМОНТОН, Канада. – Відома меценатка українських студій і культури д-р Марія Фішер-Слиж є спонзором видання другої книги дев'ятого тому (друга частина) „Історії України-Руси“ Михайла Грушевського, присвятивши свій дар пам'яті батьків – д-ра Адольфа та Ольги Слижів.

М. Слиж народилася 1922 року в Коломиї. Дитинство її минуло в історичному місті Белзі, а в 1933 році її родина переїхала до Львова, де М. Слиж навчалася в Українській академічній гімназії. Після радянської окупації західньої частини України вона втекла з родиною на Захід і закінчила середню школу в Холмі, медичні студії в Мюнхені, після чого у 1950 році з родиною еміґрувала до США і працювала педіятром в Канкакі, Ілиной. У 1959 році вона одружилася з д-ром Рудольфом Фішером, який народився в Штраубінґу, Баварія, й здобув медичну освіту в Гумбольдтському університеті в Берліні. Д-р Р. Фішер відійшов у вічність у 1982 році.

Д-р М. Фішер-Слиж мешкає в Торонто. Уже тривалий час вона є членом ради правління Українського лікарського товариства Північної Америки (УЛТПА) в Чикаґо, головою Товариства приятелів академічної гімназії в діяспорі та членом ради Канадського товариства приятелів України. Вона також член Наукового Товариства ім. Шевченка та Ліґи українських меценатів, щедрий жертводавець на численні наукові проєкти в Україні й Канаді. Недавно д-р М. Фішер-Слиж подарувала 1 млн. дол. Українському Католицькому університетові у Львові – найбільший дар в історії цього закладу.

Дар д-ра М. Фішер-Слиж – 100 тис. дол. на проєкт англомовного перекладу „Історії“ М. Грушевського уможливить завершення частини дев'ятого тому, яка присвячена останньому періодові гетьманства Богдана Хмельницького. Переклад здійснила Марта Олійник. Наукові редактори – д-ри Ярослав Федорук і Франко Сисин, відповідальний редактор – Мирослав Юркевич. Видавництво КІУС плянує видати том в 2010 році.

Д-ри Рудольф Фішер і Марія Фішер-Слиж. Фото: архів КІУС

Канадський інститут українських студій

Свято Почаївської Богоматері

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Найбільшою святинею Почаївського монастиря 450 років тому стала чудотворна ікона Божої Матері, що її з вдячности за нічліг подарував Анні Гойській грецький Митрополит Ніфонт, а вона, вражена чудом прозріння сліпого родича, передала цю ікону монастиреві для всенароднього поклоніння.

Чудесне з'явлення Пречистої пам'ятає весь український народ, особливо населення Волині, яке щороку масовими хресними ходами прибувало в монастир. На американській землі громада новоприбулих українців створила під проводом о. протоєрея Михайла Цюмана парафію на честь З'явлення Почаївської Богоматері і врочисто, в особливій атмосфері релігійного піднесення, відсвяткувала 9 серпня своє храмове свято.

Урочисті Богослужіння очолили Владики Української Православної Церкви Київського Патріярхату в США – Архиепископ Уманський Олександер і Єпископ Гюстонський Макаріос, а сослужили їм настоятель парафії о. Михайло і батько – о. протоєрей Петро Цюман, о. Орест Пухальський і протодиякон Микола Ленев'юк. Співали усі присутні у храмі.

Змістовні проповіді виголосили обидва архипастирі. Молебень закінчено зворушливою молитвою до Почаївської Богоматері з проханням опікуватися найперше керівниками України і кожним християнином. На кінець відправи прибула білоруська делеґація з Гайланд-парку на чолі з настоятелем о. протоєреєм Зіновієм Жолобаком і секретарем Консисторії Білоруської Автокефальної Православної Церкви Якубом.

Храмовий обід відбувався на подвір'ї коло храму, під могутніми деревами, в атмосфері братерської єдности і святковости, під звуки квартету „Четверта хвиля" в запису.

Канцелярія Архиєпископа Олександра

Учасники храмового свята парафії З'явлення Почаївської Богоматері у Філядельфії Української Православної Церкви Київського патріярхату.

Звернення канадських українців

ТОРОНТО. – Ліґа Українців Канади (ЛУК) разом з Ліґою Українок Канади, Спілкою Української Молоді і Товариством колишніх воїнів Української Повстанської Армії в Канаді 12 серпня звернулися до Президента України Віктора Ющенка з проханням надати звання Героя України Провідникові Організації Українських Націоналістів Степанові Бандері з нагоди 100-ліття від його народження і 50-ліття його загибелі.

Звернення до Президента з цього приводу було оприлюднене на Інтернет-порталі ЛУК: www.lucorg.com/signature.php?signature_id=5.

Голова ЛУК Олег Романишин наголошує, що звернення до Президента України було виявом глибокого всегромадського бажання та мотивувалося відновленням історичної правди про боротьбу С. Бандери за незалежність України.

Ліґа Українців Канади

Голова Ліґи Українців Канади Олег Романишин.

Вручення нагороди УККА д-рові Дмитрові Штогринові

ЧИКАҐО. — 30 липня заступник голови Відділу Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) в штаті Ілиной Павло Бандрівський вручив нагороду за видатні заслуги перед українською громадою в США професорові Ілинойського університету в Урбана-Шампейн д-рові Дмитрові Штогринові.

Д. Штогрин є керівником та організатором міжнародних конференцій з української проблематики в рамках Українського науково-дослідної програми цього університету. Міжнародні конференції, які неодноразово проводились при університеті, стосувалася проблем розвитку української науки, політики та економіки, культури, освіти, стану громадського життя української діяспори у світі тощо. Протягом 26 років на цих конференціях виступили науковці 25 країн світу, серед них – 256 вчених з України.

Подвижницька праця проф. Д. Штогрина відзначена багатьма нагородами: від Наукового Товариства ім. Шевченка за внесок у розвиток українських студій в Америці – медаля Михайла Грушевського; від УККА – грамоти; від Федерального парляменту Німеччини – медаля; від Прикарпатського університету ім. Василя Стефаника й посадника Івано-Франківська – пам'ятні відзнаки.

Цьогорічна нагорода від Головної Управи УККА за беззаперечно вагомий внесок у розвиток та пропаґанду української культури та історії в світі є особливою.

Ця статуетка – маленька копія пам'ятника Тараса Шевченка у Вашінґтоні. Вона достойно займе своє місце серед інших нагород, і завжди нагадуватиме др-ові Д. Штогринові про те, що вдячні земляки не забудуть його благородної громадської та наукової діяльности.

Лариса Кухар

Читаючи...

(Закінчення зі стор. 5)

тичної контролі над нею.

Вже після візити віце-президента Джо Байдена до Києва американський аналітичний веб-сайт „RealClearWorld" оприлюднив статтю Мета Кирі „США повинні врятувати Україну від Росії". Але при цьому автор має на увазі саме цивілізаційне протистояння між авторитарним Сходом і демократичним Заходом, тобто врятування України не заради неї самої, а заради геополітичної рівноваги в світі.

Тим часом Москва, намагаючись заволодіти стратегічним географічним розміщенням України (тепле Чорне море, сусідство через нього з Туреччиною і Кавказом, Україна як зайва для Росії перепона до відновлення її впливу на колишніх східньоевропейських сателітів і також як загроза, що на українській території можуть розміщуватися американські або натовські війська), ретельно приховує свої істинні цілі. Для поновного впокорення України в хід іде передусім ідейне індоктринізування, особливо на зросійщеному сході України. Вишколена на методах інформаційно-ідеологічної війни, каґебістська „еліта" В. Путіна розгорнула масовану пропаґанду „російського світу" як ніби окремої самоцінної цивілізації.

Аналізуючи діяльність заснованого В. Путіним фонду „Російський світ", київський професор політології Олександер Литвиненко пише у „Дзеркалі тижня" (15-21 серпня): „...На відміну від Московського царства та Російської імперії з їхнім православ'ям, від СРСР з його Комуністичним інтернаціоналом знедолених, сучасна Росії не пропонує свого власного бачення майбутнього. І імперія, і велич, і сила – важливі, по-своєму для когось привабливі, але це тільки засоби. Немає головного, немає ідеалу... Тому і „Російський світ" й інші подібні доктрини суть ідеологічна мішура і ширма, покликані камуфлювати хижацтво еліт".

У світлі цих слів легше зрозуміти значення проукраїнського президентства Віктора Ющенка і те, з якого джерела він дістав силу для повернення українцям історичної пам'яті, національної чести і самоповаги.

Цим невичерпним джерелом може служити боротьба за праве діло, за свободу і незалежність. І тільки вона. З огляду на цю велику істину, Росія, хоч би яких нових успіхів вона не досягнула у своєму завойовництві, духом, мораллю, ідеєю ніколи не вивищиться над Україною.

Відбувся Всеукраїнський фестиваль-конкурс козацької пісні „Байда"

ЗБАРАЖ. – Восьмий Всеукраїнський фестиваль-конкурс козацької пісні „Байда" – „Козацькому роду нема переводу" відбувся 14-17 серпня в Тернопільській області. Він був присвячений 360-річчю переможної битви Богдана Хмельницького з поляками під Зборовом і суттєво відрізнявся від минулих фестивалів маштабами, високим мистецьким і культурним рівнем заходів.

Перший день фестивалю проходив на території відомих історичних пам'яток, що тепер входять до складу Національного заповідника „Замки Тернопілля" – Вишневецького палацово- ляндшафтного комплексу XIV-XIX ст. і Збаразького замку XVII ст. У Вишнівці, на батьківщині леґендарного Байди, відбулося урочисте відкриття фестивалю, вшанування полеглих за волю України, освячення козацьких могил. Звідси ж був організований кінний похід нащадків козаків шляхом Б. Хмельницького до Зборова.

В другій половині дня естафету святкування перейняв древній Збараж. В місті, на території відновленого замку, під мурами якого в далекому 1649 році готувалася перемога під Зборовом, відбулася велична вистава „Свою державу будувати час" – з участю артистів Тернопільського академічного обласного українського драматичного театру ім. Тараса Шевченка, обласної філармонії, колективів Збаразького району.

У Збаражі виступає Національний заслужений академічний народний хор ім. Григорія Верьовки.

На святі у Збаразькому замку.

На сцені – артисти Тернопільського обласного академічного українського театру ім. Тараса Шевченка.

Історична реконструкція Зборівської битви.

Апогеєм свята став був концерт леґендарного академічного хору ім. Григорія Верьовки, виступ якого не лише вразив учасників своїм високим мистецьким рівнем, але і став для невеликого українського містечка історичною подією.

Продовжилось свято в Зборові, де Б. Хмельницький в серпні 1649 року вщент розбив військо польського короля Яна Казимира. Численні гості свята мали нагоду побачити історичну реконструкцію Зборівської битви, в якій взяли участь десятки учасників військово-історичних клюбів з України і Польщі. Дійство проходило на Білому березі міста, де 360 років тому була досягнута перемога козацької зброї.

Володимир Чайка,
завідувач відділу Національного заповідника „Замки Тернопілля"

Святковий...

(Закінчення зі стор. 9)

Розважав публіку своїми піснями широко відомий в США і Україні Ерко (Северин Палидович), з яким співали також Алла Куцевич і Л. Грабовська. Бандуристка А. Куцевич мала також свій виступ, співаючи разом з Л. Грабовської українських пісень.

Захопила публіку іскрометним темпераментом Марина Склярова, котра з веселою піснею зійшла до залі, де танцювала в парі з президентом Українського Народного Союзу Стефаном Качараєм і членом святкового комтієту Михайлом Шульгою.

Зворушили публіку молоді виконавці – Іван-Юліян Слуцький, Настя Каспрук, Ґануся Грабовська і Наталя Лівша, які співали українські пісні напрочуд дзвінкими, сильними голосами.

Веселий сміх викликали гуморески Павла Глозового у виконанні Анатолія Голобородька.

Свято закінчив молитвою о. Роман Пітула, після чого відбувся величний фінал – усі виконавці разом з публікою заспівали пісню – славень Україні, а також „Многая літа" українській громаді.

Спонзорами свята були Федеральна кредитова кооператива „Самопоміч" в Ню-Йорку, Українська національна федеральна кредитова кооператива, компанія „Міст", аґенція „Міст-Лев", ресторан „Веселка".

Організаторка і ведуча концерту Людмила Грабовська.

Співає Іван Слуцький.

Солістка Марина Склярова запросила до танцю Михайла Шульгу.

Юні солістки (зліва): Настя Каспрук, Наталя Лівша і Ґануся Грабовська.

Учасники концерту Анна Бачинська і Ерко (Северин Палидович).

На святі зустрілися (зліва): голова Братства св. Андрія Володимир Григоренко, о. Роман Пітула, артист Северин Палидович, Святослава Качарай, Архиєпископ Антоній, Посол Сергій Погорельцев, президент УНСоюзу Стефан Качарай, консул Сергій Іванчов.

Урочистий фінал концерту в Культурному центрі Української Православної Церкви в США.

УКРАЇНА І СВІТ

Конференція до 100-ліття від дня народження Юрія Бойка-Блохина

МЮНХЕН. – З нагоди 100-річчя проф. Юрія Бойка-Блохина Німецько-українське наукове Об'єднання ім Ю. Бойка-Блохина в Німеччині провело 2 серпня конференцію в Мюнхені.

Видатний славіст Юрій Бойко-Блохин належав до тих літературознавців діяспори, які прагнули піднести українську літературу на якісно новий рівень, відкрити світові її шедеври. Але його літературознавчий доробок дійшов до читача в Україні лише після проголошення Незалежности.

Ю. Бойко-Блохин народився 25 березня 1909 року в Миколаєві. Його наукова діяльність розпочалася з 1928 року, а політична – з 1941 року, коли він став членом Організації Українських Націоналістів в Харкові і редактором газети „Нова Україна". З Харкова він виїхав до Львова, де зустрівся Олегом Ольжичем і співпрацював з ним. Після того, як німці арештували Провід ОУН, Ю. Блохина відіслали на Захід, де він перебував під різними псевдами: Миколаєвець, Петриченко, Зорич, Очко, Павленко, Бойко, виконував завдання ОУН.

На початку 1948 року Ю. Блохин був міністром освіти, культури і віросповідань при Державному центрі Української Народної Республіки. Він був керівником референтури і духовного сектору Проводу ОУН, головою політичної наукової інституції „Незалежна асоціяція совєтознавців", головою Організації українських письменників в Европі, яка в незалежній Україні приєдналася до Національної спілки письменників України. У 1994 році Ю. Блохин був прийнятий до цієї спілки.

З ініціятиви Ю. Бойка-Блохина до 100-річчя підписання Олександром II Емського указу про заборону української мови і української культури в Бад-Емсі у 1976 році була встановлена дошка, знищена невідомими вандалами в 2007 році. 22 червня 2009 року відбулося урочисте відкриття відновленої пам'ятної дошки на тому ж будинку „Чотири вежі".

З 1970 роком пов'язаний важливий епізод в житті Ю. Бойка-Блохина, спричинений виходом у світ англомовної книги „Russian bolshevizm", редактором якої він був. Книга потрапила до керівництва Першого легіону американської армії в Брюселі і справила на старшин велике враження. Професора було нагороджено Золотим орденом Першого легіону, який зберігається в родинному музеї Ю. Блохина в Переяслав-Хмельницькому університеті ім. Григорія Сковороди.

12 липня 1984 року на сесії IX скликання Ю. Блохин був вибраний віце-президентом в екзилі Українського Державного Центру (Торонто). Він був членом Проводу ОУН(м) і головою Сенату ОУН(м) до кінця свого життя.

Наукову діяльність Ю. Блохин пов'язував з національно-політичними потребами українського народу. У 1950 році він був прийнятий на працю в Українському Вільному Університеті і в 1955 році став професором. Він був дійсним член-кореспондентом УВАН, членом Інтернаціональної Академії Наук Парижу, Лондону, дійсним член Наукового Товариства ім. Шевченка, головою Незалежної асоціяції дослідників теорії і практики з національних проблем, головою Організації українських письменників „Слово" в Европі (1970-1989) і редактором збірника „Слово", писав праці українською, російською, німецькою, англійською, французькою, італійською мовами.

Д-р Дарина Тетеріна-Блохина на конференції з нагоди 100-річчя від дня народження Юрія Бойко-Блохина в Мюнхені.

Працюючи в німецькому університеті Людвіґа Максиміліяна, Ю. Бойко-Блохин заснував україністику і все життя боровся за поширення її в німецькому світі, був членом „Об'єднання славістів Західньої Німеччини і Західнього Берліну" (з 1969) та головою Комісії професорів з поширення студій з україністики в межах німецької держави.

Особливий внесок вніс Ю. Бойко у шевченкознавство, написавши біля 40 праць. Дослідження Ю. Блохина „Тарас Шевченко на тлі західньоевропейської літератури", видане німецькою, англійською і українською мовами, сприяло спорудженню пам'ятника Т. Шевченкові у Вашинґтоні.

Ю. Блохина був членом Церковної ради Української Православної Церкви.

У 2001 році уряд України нагородив Ю. Бойка-Блохина Орденом „За заслуги" III ступеня.

17 травня 2002 року після тривалої хвороби проф. Ю. Бойко-Блохин помер і був похований в Мюнхені.

Д-р Дарина Тетеріна-Блохина

Учасники конференції в Мюнхені.

ПОДЯКА

Цим шляхом висловлюю свою подяку пану д-ру Богдару Вороху за скерування мене вчасно в шпиталь з різними хворобами і щоденну опіку наді мною. Ці два місяці в шпиталі і рігабі відновили мої сили завдяки д-ру Вороху, за що від мене і моєї родини безмежна подяка.

Так само я вдячний друзям, що відвідували мене і вітали з днем народження квітами та подарунками. Така увага та опіка багато помогли мені у виздоровленні.

Хай Вас всіх Господь Бог береже!

Ростислав Василенко, Юніон, Н. Дж.

НОВА ЗБІРКА ПОЕЗІЙ ДАРІЇ РИХТИЦЬКОЇ

Цього літа поетеса Дарія Рихтицька мала нагоду і радість перебувати на рідній землі в Україні. При цій нагоді вона створила новий твір під назвою „БЕЗ ТЕБЕ З ТОБОЮ".

Це вже сьома збірка відомої поетеси. Поезії Дарії Рихтицької просякнені любов'ю та пошаною до рідного народу. Кольоритність збірки притягає чаром читачів.

Книжка надрукована у видавничій фірмі „Посвіт" у місті Дрогобичі.

Редактором видання є Лариса Лесишин.

Збірку в твердій оправі (116 сторінок) можна замовити в
Nestor Rychtyckyj
30109 Ohmer Dr,
Warren, MI 48092.

Кошт книжки включно з поштовою пересилкою: $12

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Концерт пісень Володимира Івасюка

Учасники програми на вшанування пам'яті Володимира Івасюка.

ҐЛЕН-СПЕЙ, Ню-Йорк. – Заходом місцевого відділу Українського Конґресового Комітету Америки 25 липня громада вшанувала в залі церкви св. Володимира пам'ять композитора й поета Володимира Івасюка з нагоди 30-річчя його загибелі.

Ярослав Ґавур читав спогади про В. Івасюка, які перепліталися піснями, які В. Івасюк створив. Він написав 108 пісень, 53 інструментальні твори й музику до кількох спектаклів. З особливою шаною ставився до української народної пісні, казав, що „це скарбниця, в якій зберігається душа нації, це – казкова левада, на якій буяє мова".

Минули десятки літ, відколи він покинув цей світ, але залишилися його пісні й музика, які вічно живі, а з ними живий В. Івасюк.

Так було і на відзначенні в Ґлен-Спеї. Монтаж підготувала Софійка Мартинець, яка з Оксаною Крупка оформила сцену й залю. Сцена була з портретом В. Івасюка, обведена музичними нотами, а свічечки й квіти на столах додавали настрою імпрезі.

Члени жіночого ансамблю – Ганна Босак, Марія Гугель, Ірина Костюк, О. Крупка, Тамара Лихолай, Валя Мантика, Зюна Мартинець і Анна Пищимуха виконали пісні В. Івасюка „Моя пісня", „Я піду в далекі гори", „Відлітали журавлі" (вірш – Віктора Миколайчука) і „Водограй". Багато праці доклала піяністка Еля Шилло, котра виконала музичний супровід на фортепіяні, вона ж здійснила музичну обробку пісень. Між піснями ансамблю співали дуетом Розалія Ґавур і Анна Плескун, при супроводі на бандурі Володимира Мазяра – „Баляда про мальви" (вірш Богдана Гури), Т. Лихолай і Е. Шилло – „Відлуння твоїх кроків" (вірш Володимира Вознюка), А. Плескун і А. Пищимуха – „У долі своя весна" (вірш Юрія Рибчинського). Пісні Івасюка „Пісня буде поміж нас" та „Фантазія травневих ночей" виконала на фортепіяні Е. Шилло. Усі присутні співали пісню „Червона Рута".

Присутні нагороджували виконавців щирими оплесками. А. Пищимуха від імені ансамблю і всіх учасників подякувала С. Мартинець за вміло підготовлену програму, а С. Мартинець подякувала всім, хто спричинився до успіху імпрези, й попросила присутніх до перекуски.

Весь прихід з імпрези в сумі 300 дол. призначений на Українську Національну Інформаційну Службу (УНІС) у Вашінґтоні.

Зюна Мартинець

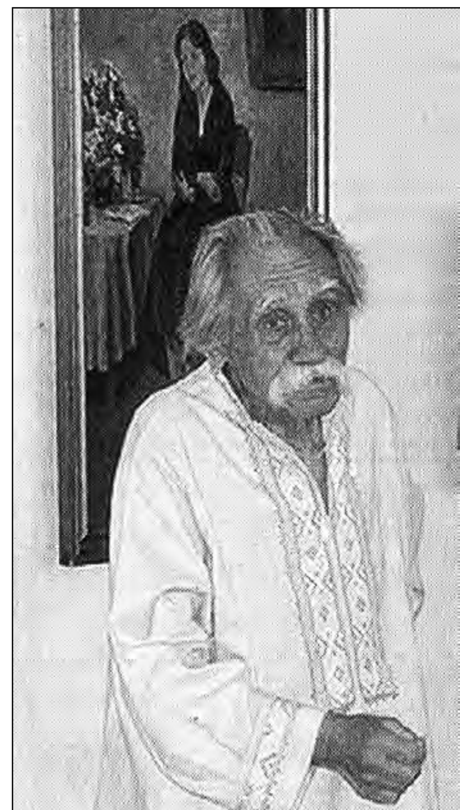
Персональна художня виставка

ТЕРНОПІЛЬ: – 75-річчя відомого українського живописця Антона Журавля вшановано проведенням персональної виставки „Радість і смуток життя" у Тернопільському обласному краєзнавчому музеї. Було представлено 48 полотен і 12 аркушів поетичних присвят.

Основу проєкту становили твори, присвячені Лесі Українці. Інший розділ оспівував мальовниче Тернопілля. Добу козацької звитяги було представлено картинами „Стежками кобзарів", „Перебендя". Портретну ґалерію визначних українців становили полотна „Борис Тен", „Великий Кос-Анатольський" та інші.

Відкриття виставки розпочато молитвою о. Дмитра Лисака з Української Автокефальної Православної Церкви, який подарував ювілярові ікону. Виступили Заслужені художники України Євген Удін та Ярослав Омелян. Власні вірші читав А. Журавель.

Степан Костюк,
директор музею

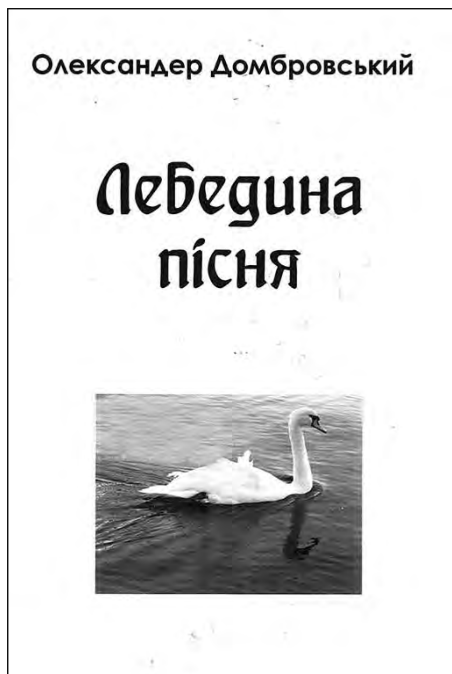
Антон Журавель.

НОВІ ВИДАННЯ

„Лебедина пісня" О. Домбровського

Олександер Домбровський. „Лебедина пісня". Дрогобич. „Коло". 2009. 72 стор.

У Дрогобичі вийшла збірка поезій Олександра Домбровського під багатозначною назвою „Лебедина пісня". Автор – академік Української Вільної Академії Наук, знавець античної історії, а разом з тим – поет. Це вже четверта збірка віршів О. Домбровського, які, як і попередні, можна окреслити як написані „розумом і серцем".

Читач знайде тут згадки про давні Грецію та Вавилон, а також про новітні історичні події в Україні. Автор є справжнім патріотом, але не засліпленим „ультранаціоналістом". Він добре бачить недоліки свого рідного народу, з якого не раз кепкує. Наприклад, радить створити ще одну політичну партію під назвою „Якось-то буде...".

Крім історичної тематики, О. Домбровського цікавить філософія, зокрема питання про людське призначення. Його душа, серце й розум прагнуть „пізнати істину". Він приймає Христові заповіді і хоче вірити, що колись настане час братерської злагоди на Землі. Водночас його не залишає типовий український гумор, коли він каже:

Будь оптиміст, плекай надію,
Що мир осягнуть народи.
Якщо не в житті, то...
під землею,
Яка всіх сварливих погодить.

Ася Гумецька,
голова мовної та літературної секції УВАН

З питань придбання книжки можна звернутися до автора на адресу: A. Dombrowsky, 165-16 Clinton Ter., Jamaica, NY 11432.

Українці в долині Делаверу

„Ukrainians of the Delaware Valley" by Alexander Lushnycky, Ph.D., Charleston, S.C.: Arcadia Publishing, 2009. ISBN:13978-0-7385-6526-2. Softcover, 127 pp. $ 21.99.

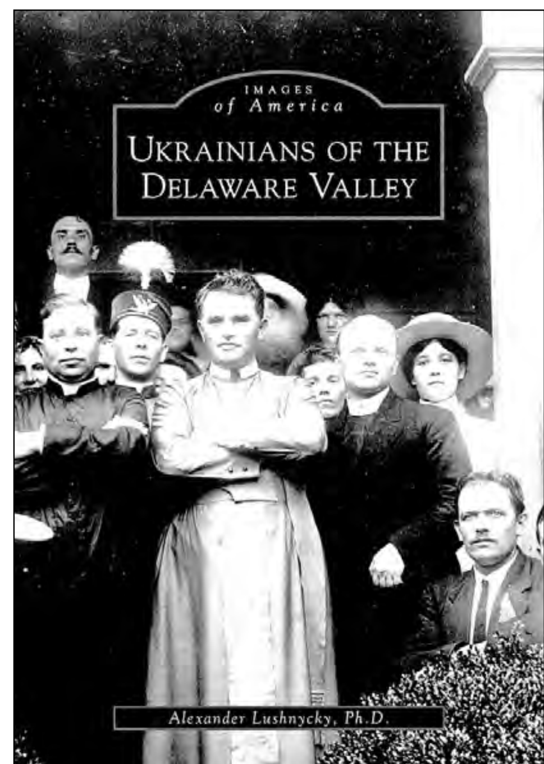
Книжка у знімках віддзеркалює історію українців у долині Делаверу від початку XX ст. до нинішніх днів.

Понад 200 знімок простежують життя 17 українських громад на берегах ріки Делавер у штатах Пенсильванія, Ню-Джерзі та Делавер, як вони намагалися зберегти в США свої виключно українські культуру і звичаї. Згідно з видавцем , книжка „удокументовує, як кожна нова ґенерація іміґрантів збагачувала калейдоскоп українських громад" цієї околиці.

Кожний із п'яти хронологічних розділів подає короткий вступ, щоб читач міг зрозуміти знімки у цьому розділі. Кожну знімку супроводжує відповідна примітка, всі примітки упорядковані д-ром Олександром Лужницьким, авторитетним знавцем історії української іміґрації у США.

Книжку можна придбати в місцевих книжкових крамницях або прямо у видавництві, телефонуючи на число (888)313-2665 або на мережі www.arcadia-publishing.com.

Д-р О. Лужницький є автором багатьох досліджень про американських українців, зокрема праці „Українці Філядельфії". Крім того, він є окружним дуректором Енциклопедії української діяспори в США. Він також займає позицію заступника президента Української Шкільної Ради в США.

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ГОЛОДОМОР 1932-1933 РОКІВ В УКРАЇНІ

„Свобода" продовжує публікацію матеріялів про призвідців Голодомору 1932-1933 років в Україні за документами, розсекреченими Службою безпеки України. Названі особи, причетні до кожної справи, назва і зміст документа, викладено суть справи. Початок в чч. 26, 30.

Брати Ігнатухи попереджали селян

Бабич Ісай Якович – начальник Секретно-політичного відділу Харківського обласного відділу Державного політичного управління (ДПУ) УСРР (після 1937 року – УРСР)

Борзеленко – помічник уповноваженого Секретно-політичного відділу Харківського обласного відділу ДПУ УСРР,

Богомаз – уповноважений Пирятинського районного відділення Харківського обласного відділу ДПУ УСРР,

Буланов Георгій Георгійович – начальник Пирятинського районного відділення Харківського обласного відділу ДПУ УСРР,

Рахліс Пейсах Меєрович – заступник начальника Харківського обласного відділу ДПУ УСРР.

Звинувачувальний висновок Пирятинського районного відділення Харківського обласного відділу ДПУ УСРР у справі Ігнатухи Д. М., Кучерини А. П., Лисака М. А., Кучерини С. П., Ігнатухи Ф. М., Ігнатухи Є. М., мешканців села Крячківки Пирятинського району Харківської області. 15 жовтня 1932 р. ГДА СБУ. – Ф. 6. – Справа 75215-фп.

Селяни звинувачувались у зриві хлібозаготівельної кампанії, перешкоджанню бригаді комсомольців у організації „Червоної валки", підбурюванні до проведення жіночої „волинки". 6 грудня 1932 року постановою Судової трійки при Колегії ДПУ УСРР засуджені до ув'язнення від 5 до 10 років концтаборів. Реабілітовані у 1989 році.

28 серпня 1932 року до села Крячківки прибула бригада комсомольців з завданням організувати на честь Міжнародного дня молоді „Червону валку" з вивезення хліба колгоспу ім. Сталіна до державних сховищ.

Коли зерно зсипали в мішки, біля зерносховища почали збиратися занепокені подією селянки. Прибули вози, стали виносити мішки... Жінки почали вголос протестувати, а Нечипоренко з сільської бідноти послала свого малого сина на дзвіницю бити на сполох. Хлопчик виконав доручення матері – і до сховища прибігли люди, близько 200 осіб. Почулися вигуки: „Спершу забезпечте людей хлібом, а потім забирайте!" Довелося приїжджим комсомольцям перенести задум „Червоної валки" на наступний день. Але й наступного дня усе повторилося.

До села приїхав уповноважений ДПУ Чорномаз, який розпочав слідство. 15 жовтня він вже написав начальникові районного відділення ДПУ повідомлення, у якому стверджував, що у Крячківці „діє група куркулів, яка розгорнула посилену антирадянську аґітацію, спрямовану на зрив виконання пляну хлібозаготівель".

Чорномаз виявив, що на самому початку хлібозаготівель куркулі Мусій Лисак і брати Явтух і Денис Ігнатухи (слідчий записав на російський зразок – Ігнатухини) прийшли на колгоспні збори і почали аґітувати проти хлібоздачі. Вони говорили: „Не треба приймати плян, бо нас знову хочуть залишити голодувати". Слідчий написав: „Особливо аґітували жінки". Також він узагальнив: „В ході слідства встановлено, що вказана група куркулів, маючи між собою близькі взаємини, одночасно проводила аґітацію на зірвання усіх політичних кампаній, що підтверджує ряд свідків".

Що ж, за листом слідчого ДПУ, вчинив кожен з арештованих селян?

Денис Ігнатуха, 38 років, куркуль, „проліз" до колгоспу, де разом з братом Явтухом і Мусієм Лисаком розгорнув посилену аґітацію проти заходів радянської влади, зокрема хлібозаготівель. Д. Ігнатуху підтримували „вичищений" з колгоспу брат Афіноген Ігнатуха, розкуркулені Антон і Степан Кучерини. На молотьбі Д. Ігнатуха сказав людям: „Дурні ми, хліб забирають, а ми мовчимо, знову будемо пухнути з голоду".

Я. Ігнатуха, 42 років, теж „проліз" до колгоспу і аґітував проти хлібозаготівель, На молотьбі 28 серпня 1932 року намовляв жінок до „волинки", тобто появу на праці без виконання денних завдань, говорячи: „Працюйте, баби, та бережіть хліб, бо увесь вивезуть до хлібозаготівель".

А. Ігнатуха вступив до колгоспу ім. Сталіна, але був „вичищений" з нього в 1932 році як куркуль. Коли колгоспники йшли працювати на полі, наздогнав їх і сказав: „Бач, як рано йдете на поле, але глядіть, щоб не проспали хліба, бо знову будете сидіти голодні". У серпні він зайшов на конюшню і порадив запрягати слабких коней, щоб вивезти з села якнайменше хліба. Також біля двору колгоспника Раздабари він намовляв селян хліб розділити ще до збирання, щоб усі були з хлібом.

Також куркуль Антон Кучерина, 39 років, систематично аґітував селян проти радянської влади. В липні, перебуваючи серед колгоспників, він сказав: „Ви працюєте і нічого не маєте, то знову будете їздити до Росії по хліб".

Син Антона – Степан Кучерина, 26 років, у 1930 році був висланий з села на „куркульське поселення" і позбавлений виборчих прав. Повернувшись до села, зайнявся антирадянською аґітацією і зокрема сказав колгоспникові Раздабарі: „Що то за життя в колгоспі, коли ви не встигаєте хліб змолотити, а його вже у вас забирають?"

М. Лисак, 39 років, „проліз" до колгоспу і почав намовляти до протесту проти влади, яка забирає у селян хліб. На зборах з питання хлібозаготівлі він звернувся до жінок зі словами: „Нумо, жінки, наперед, захищайте хліб для ваших дітей, бо знову вони будуть пухнути з голоду". Внаслідок такої аґітації плян хлібозаготівель не був схвалений на зборах.

Слідчий передав справу цих селян до Судової трійки при Колеґії ДПУ України з клопотанням про застосування до арештованих „засобів соціяльного захисту".

Щоб нагодувати вмираючих дітей

Попов і Чалий – уповноважені Велико-Бурлуцького районного апарату Харківського обласного відділу ДПУ УСРР

Звинувачувальний висновок у справі Агуреєвої Ф.П. 18 травня 1933 року. ГДА СБУ. – Ф. 6. – Спр. 75205 фп. – Арк. 11. Оригінал. Машинопис.

Мешканку с. Ольховатка Агуреєву Ф. П. звинуватили у приховуванні хліба, який був у неї вилучений, та трупоїдстві. Документ містить клопотання про ув'язнення жінки в концтаборі терміном на 5 років. Справа закрита 28 травня 1933 року у зв'язку зі смертю Агуреєвої Ф. П.

18 травня 1933 року, коли в українських селах люди вмирали від нечуваного голоду, уповноважений ДПУ Попов писав: „У Велико-Бурлуцький районний апарат ДПУ надійшло повідомлення, що гр-ка села Ольховатка Агуреєва Федора зарізала дитину і м'ясо вживала у їжу, на підставі чого заведено слідчу справу і слідством виявлено: гр-ка Агуреєва, маючи сім'ю з 8 душ дітей віком від шести до 24 років, в момент хлібозаготівлі 1932 року злісно не виконала контрактацію хліба і усі лишки його зберігала у ямі, що було виявлено бригадою і вилучено. Агуреєва, відчуваючи продовольчі труднощі, займалася збиранням буряків для нагодування дітей, маючи вже деяких опухлими. 15 травня сільвиконавці Катасонов і Збітнєв, повідомляючи одноосібникам про вихід на обкопування буряків, зайшли до хати Агуреєвої і відчули запах смаженого м'яса. Вони провели обшук і виявили людське м'ясо, яке вилучили. Іншого продовольства у Агуреєвої не знайдено.

Звинувачувана Агуреєва у своєму свідченні каже, що у неї 12 травня померла дівчинка 10 років, яку вона поховала у себе на городі, а другого дня вийняла труп з ями, м'ясо пересмажила і дала голодним дітям їсти. Враховуючи, що факти звинувачення Агуреєвої вповні доведені і сама вона їх не заперечує, постановив порушити кримінальну справу проти Агуреєвої Федори Петрівни, 45 років, колгоспниці, громадянки УСРР".

Готували повстання на Поділлі

Брук Соломон Соломонович – начальник оперативно-слідчої групи Секретно-політичного відділу (СПВ) Вінницького обласного відділу ДПУ УСРР

Гречихін – помічник уповноваженого СПВ Вінницького обласного відділу ДПУ УСРР

Соколинський Давид Мойсейович – начальник Вінницького обласного відділу ДПУ УСРР

Звинувачувальний висновок у справі контрреволюційної повстанської організації на території Вінницької області „Інтеліґенти". 1 квітня 1933 р. ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 53. – Арк. 17–25. Машинопис.

У грудні 1932 року Вінницький обласний відділ ДПУ УСРР повідомив про викриття організації, метою якої було повалення радянської влади шляхом збройного повстання та встановлення Української Народної Республіки. 29 осіб звинувачувались, як учасники цієї організації, що робили ставку на розвал колгоспів і зрив заходів радянської влади на селі. Документ адресований судовій трійці при Колеґії ДПУ УСРР.

1 квітня 1933 року начальник Вінницького обласного відділу ДПУ Давид Соколинський затвердив звинувачувальний висновок у справі повстанської організації, яка готувала збройне повстання і проголошення Української Народної Республіки.

Повстанську організацію утворили молоді вчителі Степан Гржибовський і Гервасій Черемховський, які походили з Поділля, але жили в Одесі. Г. Черемховський у 1919-1920 роках був організатором „Просвіти" в селі Мала Жмеринка. Обидва дійшли думки, що незадоволення селянства колективізацією і пограбуваннями створює нагоду до збройного повстання і проголошення самостійної України. Вони пропонували залученим до підпілля селянам писати листи синам чи рідні у Червоній армії, переконуючи їх підтримати боротьбу батьків.

Була поширювана серед населення відозва з закликом до повстання. У ній, зокрема, про більшовицьку владу говорилося: „Вони творять безглузді і страшні діла, яких ніґде ніколи світ не бачив. Колись багата земля наша стогне тепер стогоном людським, просочена людською кров'ю. Маленькі діти гинуть з голоду та холоду, а батьки кривавими сльозами над ними плачуть і не можуть їм допомогти. А більшовицька наволоч наспівує нам про виконання п'ятирічки, про рай земний, соціялізм та комунізм. Для себе вони справжній рай створили, але для нас – кріпацьке пекло".

У відозві було провіщена небезпека комуністичного панування для усього світу: „Пора вже все це виявити перед цілим світом і застерегти весь світ крахом і хаосом, що його несуть більшовики".

У підготуванні повстання були звинувачені Захар Кушер, Лука і Павло Смялковські, Пантелеймон Назарчук, Михайло Мазур, Устим Коваленко, Петро Чернецький, Матвій Добровольський, Федот Твердохліб, Мартин Навроцький, Федот Чернобай, Прокіп Заболотний, Артем, Яків і Петро Чорні, Семен Черемховський, Олексій, Олександер та Іван Иванишини, Хома Маковій, Степан Чернюк, Дмитро Шевчук, Афіноген Бойцук, Олександер Співак, Юрій Косенко, Олександер Балакер, Гаврило Панасюк. Серед них були організатори Української Автокефальної Православної Церкви, колишні вояки українського війська (Д. Шевчук і Х. Маковій були сотниками у війську Директорії), члени „Просвіти".

Автори документу пропонували засудити до розстрілу С. Гржибовського, Г. Черемховського, З. Кушера, Л. Смялковського, П. Назарчука, М. Мазура, У. Коваленка, а інших – до тривалого ув'язнення.

Левко Хмельковський

Привіти з літніх таборів Спілки Української Молоді в Еленвілі, Ню-Йорк

Привіт від таборовиків Оселі СУМ в Елленвіл, Н.Й.!

Виховно-Спортовий Табір 2009 р. "Потрійна Корона"

ім. Бій під Конотопом - 1659р.

Привіт з виховно-спортового табору „Потрійна корона".

Виховно-Вишкільний Табір 2009 ім. Степана Бандери

Спілка Української Молоді Америки

Оселя в Елленвіл, Нью Йорк

Привіт з виховно-вишкільного табору ім. Степана Бандери.

Родинна Ватра XXI

8-15 серпня 2009 р. Saxton, PA

Привіт з Родинного Табору

Привіт з пластового табору „Родинна ватра" у Сакстоні, Пенсильванія.

„Солодка Даруся" знову на сцені

ЧЕРНІВЦІ. – Виставу „Солодка Даруся" за романом відомої української письменниці Марії Матіос Чернівецький обласний український музично-драматичний театр ім. Ольги Кобилянської включив у репертуар нового театрального сезону. Раніше ця вистав йшла з аншляґами у Києві, Львові, Чернівцях, Рівно, Луцьку, Черкасах.

Прем'єра вистави „Солодка Даруся" відбулася 14 березня 2008 року на сцені чернівецького театру. Більше року театр гастролював з постановкою по Україні. За цей час на „Дарусю" було продано близько 10 тис. квитків.

Виставу поставила Заслужена артистка України, художній керівник театру Людмила Скрипка. Музику написав відомий композитор, професор Львівської музичної академії ім. Миколи Лисенка Олександер Козаренко. Головну ролю Дарусі виконала актриса Наталія Гунда.

„Саме Чернівецький театр зміг настроїтися на одну хвилю з письменницьким серцем і так яскраво і сильно передати трагедію нації, яка відбивається в трагічній долі простої української людини", – поділилася враженнями про виставу М. Матіос, яка має неофіційний титул „найбільш плідної письменниці України".

М. Матіос народилася 19 грудня 1959 року в селі Розтоки на Буковині. Перші вірші надрукувала у 15 років. Випускниця філологічного факультету Чернівецького університету, була серед тих, хто домагався присвоєння навчальному закладу імені „буковинського соловейка" – поета Юрія Федьковича. За освітою – український філолог, за покликанням – добровільний народознавець. Деякий час керувала Спілкою письменників Чернівецької области, була в числі засновників науково-літературного „Буковинського журналу".

Марія Матіос

М. Матіос – автор 12 книг поезії і прози. Твори письменниці перекладені сербською, румунською, російською, японською і польською мовами.

За роман „Солодка Даруся" як найкращу книгу за 15 років незалежности України М. Матіос в 2005 році отримала Національну премію України ім. Тараса Шевченка.

Христина Клименко

ПОДОРОЖІ

Мандруючи рідною Україною

Нещодавно авторові цієї статті пощастило разом з внуком Зоряном відвідати Дніпропетровщину, Київщину та інші міста центральної України. А 19 липня ми разом з Зоряном та його татом Ігорем вирушили в Закарпаття. Обидві мандрівки були винагородою Зорянові за успішно закінчений Торонтський університет.

З Перемишля, минувши українсько-польський кордон, ми поїхали автом в напрямку Самбора, Дрогобича, Стрия. У гірському містечку Сколе я хотів відвідати д-ра Ігора Витвицького, свого сердечного друга, з яким останньо бачився рівно пів століття тому, у 1959 році, в Києві.

Сколе – невеличке місто, число його мешканців не перевищує 10 тис., але сягає воно десь в XI ст. і має дуже цікаву історію. Тут жили з давніх-давен, живуть і тепер цікаві роди і цілі українські династії. Врешті надійшов довгоочікуваний час, коли ми гостювали в домі д-ра І. Витвицького, який тільки повернувся з праці, – працює він заступником директора Сколівської лікарні. Був дуже зворушливим момент нашої зустрічі... Були сумні і веселі спогади... Були альбоми зі старими фотографіями...

Після ми відвідали місцевий водоспад, пройшлися, розмовляючи, лісовими стежинами. Відтак мене чекала велика несподіванка: Ігор показав мені рукописну збірку своїх поезій, вже готову до видання. Вона глибоко зворушила мене своєю наскрізною ідеєю: людина смертна, але безсмертний народ, безмертна народна душа.

Переночувавши в Сколе, раненько ми вирушили в дальшу дорогу. З Міжгір'я подалися до Синевирського озера, званого „Морським оком Карпат". Озеро оточене густим лісом. Дорогою зустріли багато струмків і водоспадів.

З цього мальовничого місця ми поїхали до Хусту, колишньої столиці Карпато-української держави. А далі – до Мукачева, гарного міста над рікою Латорицею. Відвідвідали музей, замок на скелястій горі (188 м.), першим власником якого був український князь Федір Корятович (1393-1414).

Проночувавши в Мукачеві, вирушили до Ужгороду, а там відвідали Ужгородський університет, обласну бібліотеку, філармонію, ужгородський замок, бачили пам'ятники колишньому президентові Карпатської України Авґустинові Волошинові, Тарасові Шевченкові.

В Ужгороді ми також переночували, а вранці наступного дня перетнули українсько-словацький кордон і через Гуменне, Стропків і доїхали до відомого музею української культури у Свиднику. Цей музей засновано в 1956 році, оскільки в околицях компактно живе русько-українське населення і зберігає свою традиційну культуру. На жаль, в останніх роках музей переживає тажкі часи. У цій країні помітна словакізація національних меншин. Обмежено дотації і на музей у Свиднику. Це не дозволяє реалізувати багато культурно-освітніх і наукових проєктів, обмежує розвиток цієї унікальної інституції, яка зберігає українське культурно-історичне обличчя українців-русинів у Словаччині.

З Свидника, через Барвінок і Динів, ми повернулися до Перемишля...

Ярослав Стех,
Торонто, Канада

В Карпатах.

АВГУСТИН ВОЛОШИН
ПРЕЗИДЕНТ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Пам'ятник Авґустинові Волошинові в Ужгороді.

ПРЕСОВИЙ ФОНД, за липень 2009 р.

250 дол.	Пласт, Табір Пташат, Союзівка	Kerhonkson, NY
100	Біраковський Богдан	College Point, NY
	Вислоцький Ігор-Фаріон Марта	Chicago, IL
	Легкий Ярослав	Amherstburg, ON
	Луцька Оксана	Woodside, NY
60	Петришин Володимир	Cranford, NJ
55	Левицька Марта	Wayne, NJ
50	Базюк Любов	Toronto, ON
	Білей Марко	Buena Park, CA
	Якубовичі С і Г.	Brick, NJ
	Колибаб'юк Ярослав	Moorestowv, NJ
	Левко Михайло	Little Falls, NJ
	Лучка Йосиф	Hartford, CT
	Никифорук Василь	Jackson Heights, NY
45	Курилко Дарія	New Providence, NJ
	Мельниченки Галина і Євген	Owings, MD
	Олесницькі Іванка і Нестор	Cuddebackville, NY
	Подпірка Роксоляна	Whitestone, NY
35	Турчин О.	Buena Park, Ca
30	Трояновський Дмитро	Locust Valley, NY
	Демиденко Данило Принада	Gaithersburg, MD
	Дичко Михайло	Yonkers, NY
	Касян Марія	Melrose Park, PA
	Кавалець Христина	Minneapolis, MN
	Король Дмитро	Oshawa, ON
	Кухта Нестор	Northridge, CA
	Лавро Марія	Long Island Sity, NY
25	Гарух Богдан	Burlington, ON
	Іванів Наталія	Chicago, IL
	Ярух Анна	Astoria, NY
	Качали Марта і Мирослав	West Paterson, NJ
	Огаренко Іван	Chicago, IL
	Панчишин Степан	Parma, OH
	Пастушенко Надія	New York, NY
	Шебунчак Богдан	Pompton Plains, NJ
	Яремко Оксана	Livinngston, NJ
	Заяці Стефанія і Ігор	East Hanover, NJ
	Завадівська Анна	Parma, OH
21	Наконечний Михайло	Parma, OH
20	Червоняки Катря і Ярослав	Little Falls, NJ
	Ганкевич Ольга	Mississauga, ON
20 дол.	Коленський Мирослав	Downers Grove, IL
	Луцька Оксана	Woodside, NY
	Пастернак Ольга	Lincoln Park, NJ
	Процик Ольга	Troy, MI
	Смит Христина	Harrisburg, PA
	Стецишин Зеновія	Chicago, IL
	Турчин Зоя	Ellenville, NY
15	Бакалець Марія	Passaic, NJ
	Валабан Ольга	Walnut Creek, CA
	Білинський Антоній	Watervliet, NY
	Цехош Петро	Toronto, ON
	Дейчаківський Микола	Brighton, MI
	Досій Дмитро	Flushing, MI
	Гужва Анатоль	Lansdale, PA
	Кінах Олег	Wethhersfield, CT
	Куціль Роман	Rochester, NY
	Кульчицька Марія	Woodbridge, CT
	Леськів Олександер	East Hanover, NJ
	Михалюк Олександер	Philadelphia, PA
	Нащанський Володимир	North Port, FL
	Репета Євген	Warren, MI
	Ріпецький Юрій	Eau Claire, WI
	Рожок Стефан	Philadelphia, PA
	Самотулка Дарія	Hillsboroough, NJ
	Степаник Ірина	Stoneham, MA
	Свистуни Орися і Роман	Nort Port, FL
	Тенюх Яким	White Plains, NY
	Тимків Степан	Millersville, MD
	Ванкевич Дмитро	Cleveland, OH
	Зобнів Любомир	Binghamton, NY
10	Ференцевич Роман	Alexandria, VA
	Бараник Роман	Warren, MI
	Дорошки Анна і Семен	Jackson, MI
	Феш Михайло	Tucson, NY
	Ґромов Ала	Utica, NY
	Гнатюки Анна і Юрій	Winnipeg, MB
	Якуб'як Ольга	Chicago, IL
	Копаниця Макар	Trenton, NJ
	Король Галина	Warm Mineral SPR, FL
	Лагола Петро	Plain City, OH
	Лащин Тарас	Trenton, NJ
	Місіянович Еміль	Valatie, NY
	Новицька Наталія	Minneapolis, MN
	Олещук Роман	Orange, CT
	Пацай Й.	West Hollywood, FL
	Пенк Марія	Stamford, CT
10 дол.	Пішко Петро	Minneapolis, MN
	Ракочий Теодор	Conoes, NY
	Шепко Анна	New Paltz, NY
	Сітка Віліям	West ST Paul, MN
	Слиж Володимир	Woodside, NY
	Умеров Марія	Minneapolis, MN
5	Кришталович Ярослава	Cleveland, OH
	Максимович Романа	Hooksett, NH
	Матлаґа Василь	Carteret, NJ
	Сим-Ліпська Іванна	Lakewood, OH
	Волощук Петро	Dorchester, MA
	Бойцун Анастазія	Trenton, NIJ
	Букач Михайло	Philadelphiia, PA
	Хома Богдан	Rochester, NY
	Древницький В.	Johnson City, NY
	Дорощак-Лисяк Люба	Auburn, NY
	Ґалановський Мирон	Alttamonte SPG, FL
	Грицак Петро	Cranford, NJ
	Грицак Олександра	Portland, OR
	Якубовська Маріяна	Buffalo, NY
	Янчишин Галина	North Port, FL
	Яременко Андрій	Clifton, NJ
	Канівець Юрій	Southington, CT
	Кодельська Марія	Kailua, HI
	Комар Теодор	Belleview, FL
	Ковалик Софія	Bethlehem, PA
	Лобачевська Оксана	Somerset, NJ
	Лисяк Петро	Netcong, NJ
	Мацьків Теодор	Albuquerque, NM
	Місьонґ Наталія	Livonia, MI
	Мізюр Роман	Shrub OAK, NY
	Михайлишин Василь	Delavan, WI
	Панчишин Петро	Berwick, PA
	Почтар Меланія	Pequannock, NJ
	Полець Борис	Minneapolis, MN
	Романчук Михайло	St Petersburg, FL
	Серкез Степан	Polk City, FL
	Соневицька Наталія	Lexington, NY
	Старущак Френсис	Welland, ON
	Тунь Володимир	Wood Dale, IL
	Разом:	**2881 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду,
що 17 серпня 2009 р. відійшов з цього світу

СВ. П.

д-р ОСТАП КОЦЮБА

дійсний член НТШ-А
нар. 18 липня 1923 р. у селі Бреликів, Україна,

Мовознавець, автор праці „The Grammatical Sources of Meletij Smotryckyj's Church Slavonic Grammar of 1619".

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду,
що 2 серпня 2009 р.
відійшов з цього світу

СВ. П.

д-р РОСТИСЛАВ ДОВБЕНКО

нар. 8 січня 1927 р. в Україні.

Хемік , член НТШ-А, директор дослідів полімерів PPG Industries, Inc., автор понад 135 патентів, 35 технологічних статтей та окремих розділів у монографіях з фаху.

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в середу, 12-го серпня 2009 р. упокоїлася у Бозі, на 92-му році життя, наша найдорожча і улюблена
МАМА і БАБУСЯ

СВ. П.

ПАВЛІНА САДНИЦЬКА

з дому ОМЕЛЬКО

дружина св. п. Йосифа Садницького
нар. 25 травня 1917 р. в Малому Ходачкові, Тернопільська обл., Україна.

У глибокому смутку залишилися:

Сини	-МИКОЛА з дружиною ДАЯНОЮ
	-ОСИП з дружиною ЛЮБОЮ
Дочки	-МАРУСЯ ДУРБАК з мужем ІВАНОМ
	-НАДЯ ТРАНТОР з мужем ДЕВІДОМ
Внуки	-АЛЕКСАНДРА, КАТРУСЯ, і ІВАСИК ДУРБАК
	-БОГДАННА САДНИЦЬКА
	-МИКОЛА САДНИЦЬКИЙ
Племінник	-БОГДАН ОМЕЛЬКО з дружиною АННОЮ і дітьми ВЕСЕЛКОЮ і СВІТОЗАРОМ

Ближча і дальша родина в Україні, Канаді, Польщі й Америці.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 15 серпня 2009 р. в Українській католицькій церкві Святих Петра і Павла в Спрінґ Валий, Н. Й. Покійна похована на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

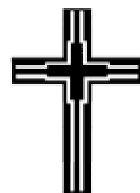
Вічна Її пам'ять!

Замість квітів в пам'ять покійної Павліни, родина просить складати пожертви на Українську Католицьку церкву св. Михаїла в Малому Ходачкові, Тернопільська обл., Україна. (Просимо виписати чеки на CASH і переслати родині на адресу: Durbak, 16 Fawn Hill Ct., Ramsey, NJ 07446.

Всі пожертви будуть визнані і разом вислані відповідним церковним чиновникам.)

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
в СОРОКОВИЙ ДЕНЬ

відправиться 20 вересня 2009 р. о год.10:30 ранку в Українській Католицькій церкві св. о. Миколая 217 President Street, Passaic, NJ 07055.

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в п'ятницю, 14 серпня 2009 р. по тяжкій недузі відійшов у Божу вічність на 82-му році життя наш найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ і БРАТ

СВ. П.

ВІКТОР ГЕРЛИНСЬКИЙ

нар. 10 липня 1927 р. на Донбасі, Україна.
Довголітній член КЛК, чемпіон тенісового турніру на Союзівці.

ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА була відправлена в понеділок, 17 серпня 2009 р. в церкві Презентації в Upper Saddle River, NJ. Тлінні останки Покійного поховані на католицькому цвинтарі Ascension, Monsey, NY.

Залишені в глибокому смутку:

Дружина	– РЕНЯ з дому ЧОРНОДОЛЬСЬКА
Син	– ВІКТОР мол. з дружиною KIMBERLY
Дочка	– DONNA з чоловіком JOHN MacPHEE
Внуки	– ЛЯРИСА і АЛЕКСА MacPHEE
Брати	– ІВАН з родиною
	– WALTER з дружиною BARBARA і родиною
Сестра	– ТАМАРА ГУРИН

та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу, родина просить складати пожертви в пам'ять Покійного на КЛК –
Український Карпатський Лещетарський Клюб.

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 6 червня 2009 Р. Б. відійшла до Божої Вічності наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

ОРИСЯ ВІТКОВСЬКА-ПУНДІЙ

(1924-2009)

Цією дорогою хочемо зложити щиру подяку всім, які брали участь в похоронних відправах та всім, які в часі нашого родинного смутку виявили так багато співчуття, висловили свою пошану і жаль за Покійною особисто чи телефонічно.

Особливо хочемо подякувати Преосвященному Владиці Іннокентієві Лотоцькому, ЧСВВ, о. Архимандритові Іванові Кротцеві, о. ректору Богдану Налисникові та о. Ярославові Мендюкові за відправлення Парастасу і Панахиди в каплиці похоронного заведення Музики (вівторок, 9 червня).

Також дякуємо о. Архимандритові І. Кротцеві та о. Олегові Кривокульському за похоронні відправи в соборі свв. Володимира і Ольги, де о. Архимандрит І. Кротець виголосив дуже зворушливу проповідь, згадуючи праведне і релігійне життя Покійної, а потім ще відправив Панахиду на цвинтарі св. о. Миколая та поблагословив трапезу в ресторані.

Дякуємо всім членкиням Українського Золотого Хреста за зорганізовану участь в похороні, а голові УЗХ 12 Відділу, пані Анні Кузик за прощальне слово, яка розказала про життєвий шлях і діяльність Покійної, про її доброту та ввічливість до всіх людей.

Зокрема дякуємо пані Наталії Іванів, голові головної управи УЗХ за глибокі співчуття і квіти.

Дякуємо всім, родині і приятелям за Служби Божі, квіти та пожертви на добродійні цілі у світлу пам'ять Орисі Вітковської-Пундій.

Нехай Всевишній Господь винагородить всіх Вас та має Вас у своїй ласкавій опіці.

Вічна Їй пам'ять!

У смутку родина

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*